

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja



Mindig az ég felé



2025. ősz



T
Á
B
O
R
A
I
N
K

Útszéli keresztjeink



Nyári sétáink, kirándulásaink, utazásaink során meg-megállt tekintetünk útszéli keresztteken, szentképeken, kálvárián, kápolnán, amik sokféle céllal épültek: hála, emlék, engesztelés, oltalmazás, felajánlás, stb. Hajdan ezek emlékeztették a közelben, erdő, mezőn dolgozókat is kiszolgáltatottságukra, arra, hogy Istenre bízzák életüket, munkájukat. Emlékeztették őket arra, hogy Isten közel van, felajánlották a napi munkájukat, és kérték a jó időjárást és a termést a napi (évi) betevő falatért.

A közelünkben lévő harangok megkondulása is felhívja figyelmünket, hogy Isten közel van. Hív arra, hogy a munkában álljunk meg egy pillanatra, emeljük fel tekintetünket és szívünket, mint mindig, most is az ég felé.

Mindannyiunknak van olyan emléke, amikor próbálunk valamit elérni, nyújtózkodunk valamiért. Gyerekkorban egy kilincs, majd tányérok a szekrényben, egy hívogató izgalmas könyv a polcon, egy édes gyümölcs a magas ág végén, vagy épp egy villanykörte a mennyezeten, csere miatt. Sokszor nem megy talpról, segítségre van szükségünk, könyvekből épített toronyra, sámlira, székre, létrára.

Az irány mindannyiszor ugyanaz: felfelé nyújtózkodunk, az ég felé.

Sokszor a lelki életben is így vagyunk. Először csak a kilincset látjuk, majd a felfelé távolodó tekintetünk meglátja a célt is: úton vagyunk Isten felé, egy eszmény felé.

Ehhez kapaszkodókra, kis lelki sámlikra is szükségünk van, melyhez a schönstatti lelkiség gazdagsága is segítséget ad. Először csak halljuk a szebbnél szebb példákat, eszményeket, elmergünk rajta, hogy „de jó is lenne...”. Később már beszélgetünk róla, olvasunk róla, szívünkbe fogadjuk, végül már teszünk is érte. Akkor is, ha nehéz. Kentenich atya példája állhat előttünk: A dachau-i pokolban írt *Ég felé* című imakönyve.

Nekünk vajon mik az útszéli keresztjeink, egyéni vagy családi szokásaink, amik Isten felé visznek?

Szeretettel a háziszentélyünkéből: *Bartal Gergő és Orsi*



Tartalom

Beköszöntő.....	1	Kentenich atya Organikus		Személyes eszményünk a család... 40	
Útszéli keresztjeink	1	Pedagógiája	23	Vágyaink által vezetve	
		Mindig az ég felé kapaszkodunk		Rómában	41
Esszé	3	az eszmény mentőkötelével.....	23	Regina Mater Ecclesiae	43
Mindig az ég felé.....	3			Örömmel adjuk hírül, hogy	45
		Teremtett világunk.....	25		
Életünkéből	6	Kis lépésekkel, mindig többet	25	KHírek.....	46
Gondoskodó angyalok	6			Ünnepek és gondosKHodás	46
Ügyelet Máriával és Jézussal.....	8	Örömeink	26		
Ha kéred, segítek.....	9	Emlékezzünk.....	27	CSAK 5 perc.....	48
200 km rózsafüzér		Gamper Ferry.....	27	Élet a terített asztal körül	48
a Balaton körül.....	10				
Fényedben élve		Van/Nincs boruk!	33	Gyerekek Oázisa	50
az Ég felé haladni	12				
Jó Anyám, kérlek Téged... ..	13	Oázis konyha	35	Fiatalok Oázisa.....	51
Együtt.....	16	Lekvár	35	Királylányok hétvégéje	51
		Gyerekszáj.....	36	Lánytáborok.....	52
Kentenich atya tanításából	17			Jubileumi fiútábor.....	54
Mindig kezdjük újra!.....	17	Hírek, aktualitások	37	Korszerű szentek – MTA-729.....	58
		Óbudavári hírek.....	37	Schönstatt, Élő Korona	
Tilmann atya nyomában	19	Újra énekel a lelkünk		Fesztivál	59
Azt tudjuk csak átadni,		reggeltől estélig... ..	38	Jubileum Rómában	60
amit megélünk	19			Impresszum.....	64
A Pápára figyelünk.....	21				
Isten meg fog lepni téged!.....	21				



Mindig az ég felé



Nehezen veszem rá magamat, hogy felássam a kertet. Úgy tudom, a legjobb, ha ez ősszel történik. A facsemetéket, bokrokat is ősszel jobb ültetni. Földfúró géppel jó mélyre lefúrni, hogy minél mélyebben laza legyen a talaj a gyökérzetnek. Mindkettő többnyire tavaszra marad, de így is jobb, mint egyáltalán nem ásni, nem ültetni.

De hogy jön ez ide? Hiszen amikor az Ég felé törekszem, akkor arra gondolok,

- ☞ hogy többet imádkozzak,
- ☞ elmélyültebben olvassam a Szentírást,
- ☞ gyakran menjek szentmisére,
- ☞ rendszeresen gyónjak...

S gyakorlatban mit teszek?

- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor késő este is hulla fáradtan meghallgatom a lakásban kóválygó kamaszunkat.
- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor gyerekeinknek újabb és újabb lélekemelő programokat találok ki.
- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor férjemmel/feleségemmel épp rezeg a lécz, de hű maradok.
- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor schönstatti utat járó társaink furcsa módon viselkednek, de őrzöm az egységet.
- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor nem értenek meg, amikor elhagyottnak, lebecsültnek érzem magam, mégis szolgálók, megteszem, amit közös ügyünk kíván.
- ☞ Mindig az ég felé törekszem, amikor súlyos betegen is megtartom a családnapot, ne érje csalódás a családokat.

A fenti két dolog: az Ég felé és a Föld felé igazából egy és ugyanaz. Ahogy a Mi Atyánkban olvashatjuk: „Jöjjön el a Te országod!” „Amin a mennyben, úgy a földön is!”



Jézusnak és Kentenich atyának pont ez volt a kulcs-kívánsága. A mennyországot ne kiérdemelt jutalomként a halál utánra gondoljuk, hanem arra törekedjünk, hogy itt és most megvalósuljon közöttünk. Szent Lukács evangéliumában is erről beszél Jézus:

A farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa. Ezt válaszolta: „Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon. Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van, vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek van.” (Lk. 17,20-21)

Az Ég felé imakönyv előszavában Kentenich atyától ezt a két mondatot olvashatjuk:

„Az imádságok »Dachau poklában« keletkeztek.

Az »ég felé« irányuló lelkület, mely azokat (az imákat) alakította, és sok imádkozónak erőt adott ahhoz, hogy a nehéz hétköznapiakon úrrá legyenek, maradjon meg a család számára tartósan, és hozzon gazdag termést! Schönstatt, 1945. szeptember 20-án.”

Pokolból a Mennyországba. A háború pokla után írta ezt Kentenich atya.



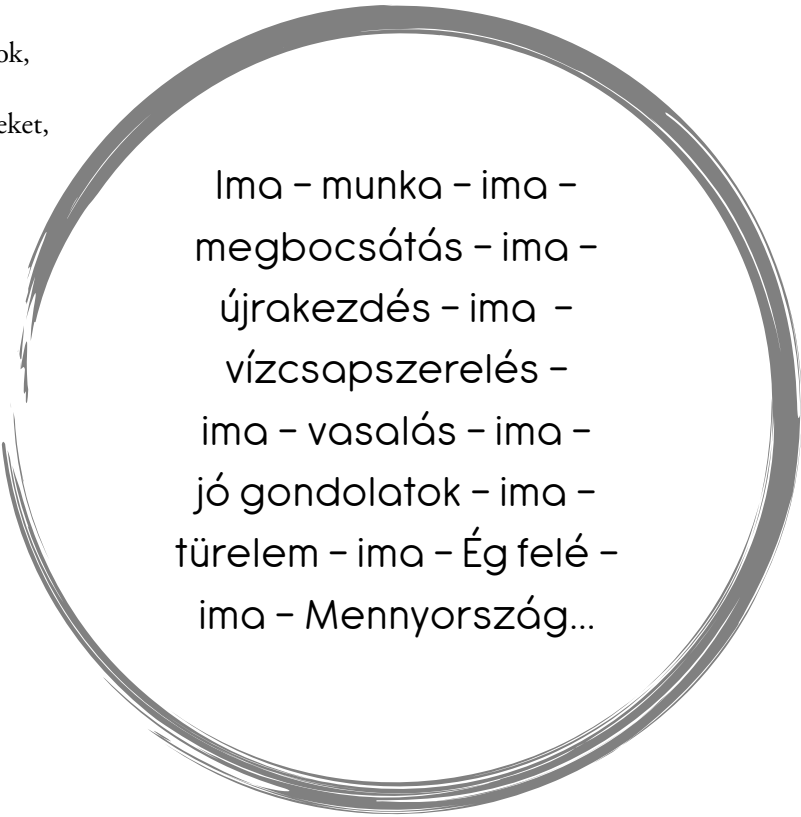
Az ima

- ☞ Erőt ad a nehéz hétköznapihoz (földelés, takarítás, megbocsátás, újraelkezdés...)
- ☞ tartós marad a (Schönstatt) Család számára
- ☞ gazdag termést hoz.

Azaz elhozza a Mennysországot közénk. A pokolból – ahol néha érezzük magunkat – Jézus feltámadása által a Mennysországba kerülhetünk.

Ahogy a Gyűrű-imádságban írja Kentenich atya:

„Ha Anyám halkán engem elhagyott,
a Vőlegény saját útjain bolyong,
ha az enyéim nem értenek, kerülnek engem,
gondjaimra, fáradozásomra, bajomra nem figyelnek:
Akkor a gyűrűm hajtóerőimet fölfelé hívja:
»most jött el a szereteted órája!«
Ha megint ragyognak Nap, Hold és csillagok,
a Vőlegény hazatért a távolból,
ha anyai karok melegen átkarolják a gyermeket,
és lelkem húrjai mind felcsengenek:
Akkor a gyűrűm hajtóerőimet fölfelé hívja:
»most jött el a szereteted órája!«”



Ima - munka - ima -
megbocsátás - ima -
újraelkezdés - ima -
vízcsapszerelés -
ima - vasalás - ima -
jó gondolatok - ima -
türelem - ima - Ég felé -
ima - Mennysország...



Gondoskodó angyalok

Alig bírok megmozdulni, annyira fáj a hátam. Nagy kínna jár egy pelenkázás, arról nem is beszélve, hogy az egy éves kislányomat nem tudom felemelni. A játszótér és egyéb programok már fel sem merülnek.

Gondot okozott minden,
amit az állapotbeli
kötelességemnek érzek.

Egy szép napon megtudtuk, hogy egy és három éves gyerekünk után újabb életet hordok a szívem alatt. Még sehol nem voltak a rosszulletek, vígan éltük hétköznapijainkat, kitavaszodott – én meg elkezdtem felásni a kertet. Másnap hátfájásra ébredtem. Korábban is megesett, de egy kis átmozgatás, néhány nap kímélés és nyoma sem volt. Nem így most. Egyre rosszabb lett. Nehezemre esett felkelni, majd az állás és a járás szinte elviselhetetlenné vált. Gondot okozott a gyerekek reggeli átpelenkázása, felöltöztetése, a főzés, a bevásárlás, egy szóval minden, amit az állapotbeli kötelességemnek érzek.

Ezzel egyidejűleg férjem munkahelyet váltott, ahova reggel 7-re kell beérnie, 6 után kicsivel már nem volt itthon.

Én meg felkerestem a gyógytornászt, hogy kiderüljön mi a baj és hogyan lehetne rajta segíteni. Orvosokhoz is elmentem. Hetek teltek így. Sérv, nem sérv...? Nekem mindegy volt csak valaki segítsen már az elviselhetetlen fájdalomon. Kiderült, hogy egy, a gerincemben lévő ideg gyulladása okozza a panaszokat. Ez „normál esetben” egy 1-2 hetes gyógyszeres gyulladáscsökkentő kúrával tünetmentessé válna – de várandósan ilyet nem szedhetek. Marad a gyógytorna és a spontán gyógyulás. Sok segítséget kaptam, de így is megterhelő volt a mindennapi élet, nem csak testileg, lelkileg is.

Majd mikor már kezdett javulni az állapotom, jött egy nem jól célzott tornagyakorlat, amitől másnapra meg sem bírtam mozdulni, az ágyban sem. A mosdóba való kijutás is több megállással, óriási fájdalmakkal járt. Lelkileg borzasztó nehezen viseltem, hiába határoztam el minden nap, hogy derűsen viselem a helyzetet, kevészer sikerült.



Ebben a nem könnyű, megpróbáltatásokkal teli bő 3 hónapban tapasztaltuk meg a Gondviselő Isten segítő jelenlétét a környezetünkön keresztül. Megható volt, ahogy mindig a legjobbkor – sokszor a semmiből – bukkant fel valaki, valami. Egy idő után már csak úgy beszélünk róla, hogy na, vajon holnap ki lesz a mi Angyalunk? És valóban. Amíg ez a fájdalmas időszak tartott, mindig minden kis csomó kibogozódott. Hogy néhány példát említsek:



- ☺ Letörten ülök a lépcsőn, gyerekek játszanak a kertben, csak felügyelni tudom őket. Egyszer csak megjelenik egyik húgom. Futni indult, de ha kell tud maradni. Maradt, és feldobta a napunkat.
- ☺ Sógornőm (aki utál főzni) telefonál, túl sok lett a paprikás csirke, ugye hozhat belőle.
- ☺ Közeli ismerős család az ágyban fekvős időszakra „komatálat” szervezett a plébániai anyukák körében.
- ☺ Mindig akadt jelentkező, aki viszi-hozza óvodásunkat.
- ☺ Egy reggel 8-ra jött Apukám segíteni. Egyik húgom előtte nap érdeklődött, hogy van-e másnapra segítségem. Reggel 6 körül elindult a nap, nagylányunk a wc-n alkot, én azon izgulok, hogy fogok kijutni odáig a fájdalommal. Férjem már elment. Egyszer csak hallom az öblítő hangját, majd valaki finoman becsukja a háló ajtót. Említett húgom négy gyereke mellől eljött hajnalban segíteni és egy halk „kész vagyok”-ra lépett be a házunkba.
- ☺ Zúgást hallok a ház előtt – testvérem a fűvünket nyírja.
- ☺ Barátnőm eljött, hogy segítsen a háztartásban, kitararított – nem egyszer.
- ☺ Nagymama és Nagypapa ennyit még nem játszott a gyerekeinkkel. Az összes szabadidejüket ránk szánták.

...és még hosszan sorolhatnám.

Nagy álmunk volt, hogy a június közepén kezdődő családnapokra már úgy jussunk el, hogy nem az egyik székbe a másikba való eljutás legyen a cél, hanem szabadabban mozoghassak. Kívánságunk teljesült. Csodaszép hetet töltöttünk Óbudáron. A Szűzanya gondoskodott, gondoskodik. Segített, hogy az Ég felé emeljük tekintetünket a próbatételek közepette is. Mphc!

Ügyelet Máriával és Jézussal

Mindnyájunk életében vannak dolgok, amik nem feltétlenül a kedvenc tevékenységeink egyike, sokkal hasznosabban is el tudnánk tölteni a miatta kieső időt. Nekünk orvosként sokszor ilyen a sürgősségi ügyeleti ellátás rendszere, ahová gyakran nem is ügyeleti ellátásba tartozó panaszokkal jönnek a betegek. A napi, legtöbbször strapás 8 óra munkánk után még újabb 6 óra szolgálat. Szabad evezősök helyett még mi schönstattiak is inkább gályaraboknak érezhetjük magunkat. Sokszor bosszankodunk, hogy mondvacsinált, olykor több hetes panaszokkal jönnek emberek, mert éppen nem akartak/tudtak elmenni addig a háziorvosukhoz.

.....

...elég az a tudat,
hogy a Szűzanya nem
véletlenül küldi őket.

.....

Régóta foglalkoztatott a gondolat, hogyan tudnám életemben ezt a jelenséget schönstatti módon átkeretezni, megszentelni, és akár a lelki napirendembe beépíteni. Jött aztán egy sugallat, hogy legyen ez inkább

a Sürgős Égi Ügyelet. Csak egy s betű kihagyása, és máris egy újabb dimenzió nyílt meg számomra. Megkértem tehát Máriát, hogy mostantól Ő legyen az ügyeitem szervezője, ő triázsolja (a betegek sorba rendezése betegségük súlyossága szerint) a betegeket. Ő vezesse hozzám azokat, akiknek aznap „ügyeleti” ellátásban kell részesülniük. Egy szövetségi társunktól hallott „Autószentély” analógiájára az orvosi szobában felállítottam egy Ügyeletiszentélyt. Egy MTA kép még a városmissziókról, egy gyertya, egy rózsafűzér, egy üvegben szenteltvíz és egy számomra kedves ikon Szent Camillo de Lellisről. Itt imádkozom azokért, akiket aznap a Szűzanya valamiért az ügyeletre vezet. Az okát nem kell tudnom, de elég az a tudat, hogy a Szűzanya nem véletlenül küldi őket. A Te szavadra drága Szűzanyám megteszem! Konzíliumot tartok a szentségek által bennem élő Úr Jézussal, az egyedüli orvossal, aki gyógyítani is tud, nem csak vizsgálni. Vele közösen végzem a tényleges orvosi munkát. Ebben a hatórás ügyeleti időszakban – az orvosi feladatok elvégzése mellett – jut időm a Szentírás, Kentenich atya szövegek és egyéb schönstatti irodalom olvasására, rózsafűzér imádságra, Krisztushordozóként az Úr Jézussal való együtt munkálkodás megélésére is. Ha a fáradtságom megkívánja, akkor Tilmann atyára emlékezve az alvás szentségére is tudok időt szánni. Ezek a liturgiám részei. Csupa lelket emelő tevékenység.

Máriával a legelső közös ügyeletünkön aztán egy 3 napos újszülött és ijedt szülei voltak az első „betegeink”. Valószínűleg tőlem kaphatta a gyermek élete első áldását és imádkozhattam későbbi, jövőbeli életéért. Jó volt a tiszta, éppen csak nyiladozó tekintetében elmélyedni. Hiszem, hogy Máriának különösen fontos volt aznap ez a gyermek. Majd jött egy kullancsnak vélt bőrnövedék miatt egy idősebb férfi, aki miatt korábban egészen biztos én is mérgelődtem volna, hogy ilyen panaszokkal jön valaki ügyeletre. Akkor aznap viszont Mária leleményességére csodálkoztam rá, hogy így tudta felébreszteni abban az emberben a vágyat, hogy Sürgős Égi Ügyeletre jelentkezzen. Majd

egy demens bácsit hoztak családtagok megfázásos tünetekkel. Érdekes volt, hogy valami nagyon hasonlót véltem az ő szemében is felfedezni, mint az újszülöttnél. Aztán egy pap barátom kért tanácsot először csak mobilon, de megtudván, hogy aznap éppen ügyelek, így ő is eljött személyesen. Az ellátását követően megkértem, hogy fent az orvosi szobában, az Ügyeleti Szentélyben az esedékes szentgyónásomat elvégezhessem. Így lett számomra teljes aznapra a kör. A nevelt nevelő példájára gyógyított orvosná váltam.

Összesen 12-en jöttek, egyértelműen többen, mint általában szoktak, amit a műszak végén asszisztensnőm értetlenül meg is jegyzett magának. De engem ez már nem zavart, hanem örültem az ügyeletünk „felfutásának”, nem felfedve a kis titkunkat.

Jó lehetőséggé vált a szívnek fonendoszkóppal való hosszas hallgatása. Ilyenkor bőven van időm egy imádság, egy fohász elmondására. A beteg meg gondolhatja, hogy milyen alapos az orvosa. Mária átforgálta az ügyeletemet és mivel az igazi munkát ő végzi, úgy tisztelességes, hogy az ügyeleti díjból is Ő részesüljön. Az ezért járó összeget így Schönstattba csatornázom vissza. Semmit nélkülöd, semmit nélkülöm! Így vette kezdetét tehát Máriának és Jézusnak az orvosi ügyeletemben való munkálkodása. Cura medica cum Maria per Jesum. (CMCMPJ)



Ha kéred, segíték

A Szűzanyáért mindig megéri fáradozni, mert szeretetteljes gondoskodásával ajándékoz meg. Ezt legkonkrétabban Julie nővér irodájának és háziszentélyének felújítása közben tapasztalhattam meg.

Az ablakokat próbáltuk szebbé varázsolni, Julie nővér csiszolta azokat, én pedig festettem. Már csak az utolsó négy felső kisablak volt hátra, melyekből hármát sikerült leemelni, a legutolsót, sajnos nem. Próbáltuk ketten, együttes erővel is, de sehogy sem sikerült. Megállapodtunk abban, hogy ha Jónás megérkezik, megkérjük őt, majd mindketten folytattuk a megkezdett munkánkat.

Festés közben folyamatosan azon gondolkodtam, hogy nagyon muszáj lenne ma azzal az ablakkal is végezni. Egy kis idő múlva úgy éreztem,

...megérintett az Ő
valóságos jelenléte.

mintha Mária azt mondaná nekem: „**Ha kéred, segíték.**” Fohászkodtam, kértem őt, hogy valahogy oldja meg ezt a problémát is, mert nem leszünk készen az ünnepre, majd újra felálltam a létra tetejére és első

emelésre sikerült levenni az ablakot Égi Édesanyánk erejével. Mélyen megérintett az Ő valóságos jelenléte. Azóta még közelebb érzem Őt magamhoz, pedig csak kértem...

Mennyi mindent mi magunk próbálunk megoldani, elintézni, ahelyett, hogy gyermeki bizalommal fordulnánk Szűzanyánkhoz. Háromszor Csodálatos Anyánk mindnyájunknak mondja: „**Ha kéred, segíték!**”



200 km rózsafüzér a Balaton körül

...pedig abból néha egy is sok (legalábbis nekem), nem hogy 200 km-en keresztül folyamatosan!?

Jó, valljuk be, *váltóban* történt.

Tudtuk, minden kilométer számít, mert úgy valaki máson könnyíthetünk.

Családunkból többen megélhettük már az Ultra Balaton fesztivál élményét, a tömeg erejét, az éjszakai talpmasszázs jótékony hatását és a fáradt lábak-örömteli arcok párosítását. Úgy gondoltuk, idén mindezeket egy szándékokkal teli karszalagra és egy rózsafüzérre cseréljük. Jó döntés volt.

Amikor megfogalmazódott bennünk a gondolat (egy szintén schönstatti család példáján felbuzdulva), hogy idén a nagy családunkkal fussuk körbe a Balatont, nem mindenki volt lelkes, nem mindenki volt hozzászokva a futáshoz, de mindenki, aki tehette rászánta az idejét, energiáját. Szabadidőnkben futotunk, akár közösen is és készültünk a Családi Ultra Balatonra. Tudtuk, minden kilométer számít, mert úgy valaki máson

könnyíthetünk. Ha én kicsit többet tudok futni, másnak kicsit kevesebbet kell. Készültünk. Egyen pólót készítettünk. Sógorom kitartóan számolgatta, kire hány kilométer jut, ki-hol tud váltani. Fejben bevásárló listát állítottunk össze az energia pótláshoz. Pakoltuk a meleg ruhákat éjszakára. Már egészen közeledett a kitűzött nap, amikor éreztük, hogy valami még hiányzik. A Legfontosabb. A Szándék. A Lélek. A Jóisten. Így adódott, hogy három nagy közös szándékot fogalmaztunk meg: kettő személyes családi szándékot, valamint egy számunkra fontos, schönstatti család beteg kislányának a gyógyulását. Ezeken felül pedig minden család saját szándékot is megfogalmazhatott. Ezeket pedig felírtuk egy karszalagra, amit stafétaként használtunk. És, hogy az imát se felejtsük el, egy tizednyi rózsafüzér is futott velünk. Ott futott a felejtetetlen

naplementében, az éjszakai sötétségben, a várva várt napfelkeltében és a regeli nap melengető ölelésében.

És ez ERŐ. Mert, hinni abban, hogy a Jóisten ott fut velünk, minden lépésünkben, minden erőfeszítésünkben és izzadságcseppeinkben ott van az erő. Én az első résztvevős családnapon döbrentem rá az ima erejére a sok tanúságtételen keresztül. Azóta kisebb-nagyobb hullámvölgyekkel ez része az életemnek. Amikor elmegyek futni, viszem magammal a rózsafüzért is. Persze sokszor elkalandozik a figyelmem, elvesztem a fonalat, de aztán ahogy a lábaim is mennek tovább „maguktól” úgy én is folytatom a köröket a rózsafüzéren. És ettől nem vagyok szent, és a családom sem szent, de ez jó, és ez erőt ad, és amikor 200 km után befutottunk a célba, elérzékenyültem, és arra gondoltam: hálás vagyok a családomért, hálás vagyok, hogy a szüleim megtanítottak imádkozni, hálás vagyok a lábaimért, hogy tudok velük futni, hogy egészséges vagyok.

Azt hiszem, mindig van miért hálát adni.
Azt hiszem, mindig van miért felajánlani.
Azt hiszem van miért IMÁDKOZNI.

fuss.és.imádkozz



Fényedben élve az Ég felé haladni

Az előző szám témája nagyon megérintett: kavics a cipőben. Sokat zarándokolok, túrázom, járom az erdőt. Így igazán közel áll hozzám ez a téma. De kifutottam, szaladtam, sétáltam az időből... Hát akkor majd legközelebb – gondoltam magamban. És tessék – a következő szám témája: Mindig az Ég felé. És ha már így alakult (mert Mária így alakította), akkor a két témát össze is kapcsolom.

Több évi hűségese gyakorlás...

Szűzanyánkkal mindig az Ég felé (az Atya szívébe) – hangzik a szövetségi jelmondatunk. Sokat beszélgettünk arról, kinek mit jelent ez. Nekem a hangsúly régóta a „mindig”-en van. Az, hogy hova (Ég felé) és kivel (Szűzanyánkkal), már minimum a szeretetszövetség kötésünk óta a szívében van.

Na de ez a mindig...

A teljesítménytúrázók között gyakran használt kifejezés a „KET”.

A Kíméletlen Előrehaladás Technika – lassan, csak nem megállni. Mindegy milyen lassan haladsz csak ne állj meg. Sokszor jut ez eszembe,

kemény kaptatókon, emelkedőkön – mondhatni: az Ég felé haladva. Csak most nem megállni. Csak még egy lépést előre...

Nekünk, schönstattiaknak ismerős ez a gondolat: „lassan-lassan, szinte sehogy” – csengenek fülünkbe Tilmann atya szavai, ha a lelki növekedésünkre, Ég felé vezető utunkra gondolunk. Növekszünk, de alig érzékelhetően. Ahogy a fű növekszik nyáron...

A „mindig” két évvel ezelőtt új értelmet is kapott az életemben. Ekkor került kezembe egy schönstatti könyv az imádságról: Fényedben élni.

Egy nagyon szép útmutató és elmélkedés arról, hogyan lehet Istennel kapcsolatban maradni az egész nap folyamán. Mindig. Reggeltől, „miután megerősödve felébredhetek” egészen az esti utóizlésig. Megtapasztalni, amit az ószövetség embere is már megtapasztalt: Isten életünk minden eseménye mögött ott van. És ezt a megtapasztalást mélyíteni magunkban a szemlélődő ima segítségével. Mély érzékeléskapcsolatban maradni a Jóisten-nel. Folyamatosan. Mindig. Az ég felé emelve a tekintetünket.

Kentenich atya azt mondja: *„több évi hűségese gyakorlás után a szemlélődő ima az imádság főiskolájává válhat. A folyton éber hit révén kialakul bennünk a készség Isten akaratának a felismerésére.”*

Több évi hűségese gyakorlás... Még gyerekcipőben járok ebben. Lehet kavics is van a cipőben... lehet, meg kell állni egy pillanatra, kivenni a kavicsot. De a feladat: ha lassan haladva is, néha nehezen, de megtenni a következő lépést.



Jó Anyám, kérlek Téged...

Schönstatti utunk legelejéhez köthető ez a történet, ami alapjaiban változtatta meg az imaéletemet. Szűk körben több alkalommal érdemesnek tartottam a megosztásra, de a Szűzanyának ígéretet tettem, hogy Nektek is leírom Imre történetét. Az Ő története, az én történetem, mindannyiunk története, hiszen egymásba írtuk szívünket.

Imrével a szakrendelésemen találkoztam először. Egy élete teljében levő, konditeremben kisportolt, alacsonyabb fiatalembert képzeljétek, vádlóján-karján tetoválásokkal, egyszerűbb nyelvezete, nyers stílusa, szigorú tekintete volt. Biztonsági őrként dolgozott. Imrét hasnyálmirigy daganat gyanújával küldték hozzánk. Kelletlenül, de eljött a rendelésre, jelezte, hogy ilyen betegsége neki biztosan nincs, kutya baja, de küldi a doki. Hát az igazat megvallva, a fiatalember és a hozzáállása nem volt túl rokonszenves, előjegyeztem a szükséges, altatásban végzett tükrözésre. Feljegyzett gondosan minden tudnivalót, de testhelyzetével, habitusával folyton kommunikálta, hogy az egésznek semmi értelme. Imrénél előrehaladott daganatot diagnosztizáltam, gyógyulására semmi esély, palliatív célú kemoterápiás kezelése indult az

onkológián. Ahogy a többi súlyos betegért, különösen is megérintve a fiatalon szenvedők élettörténetei által, imára kulcsoltam a kezem, próbáltam jelezni az Úr felé, hogy nagy a baj, hogy csodára van szükség. Az évek során sajnos nagyon sok ilyen beteggel találkoztam és belekeseredtem abba, hogy ezek a

...a leírása egy mennyei légkört idéz, próbáltam megerősíteni, hogy jó úton jár.

csodák nem történtek meg, a szemem láttára fogytak el, mentek tönkre a betegek. A buzgó imaharcokból egy krónikus lelki kínlódás lett: „Mi ennek a sok szenvedésnek az értelme? Mi az én dolgom ebben? Imádkozzak egyáltalán? Tényleg ezt várja tőlem az Úr?” Imrét hónapokig nem láttam.

Egy napon, a sűrű szakrendelés után próbáltam elvarni a szálakat, a rendelési idő már lejárt, a személyzet régen hazament. Kopogást hallok az ajtón. „Na ne, ez nem lehet igaz!” – gondoltam magamban. Kelletlenül állok fel, lépek az ajtóhoz. Imre áll ott megszükkült



arccal, a korábbi izomtömegek nélkül, teljesen lesóványodva, tekintetét a földre szegezve és rekedt hangon azt mondja: „adj innom”. Eszembe jut Jézus, eszembe jut az a híres bibliai találkozás a Jákob kútjánál (*János 4,7*). Ijedtség, borzongás, értet-

A buzgó imaharcokból egy krónikus lelki kínlódás lett.

lenség kevergett bennem: „Most mi ez az egész? Hogy kerül ide ez az ember, és miért pont tőlem kér inni?” Behívtam, leültettem, minden mozdulatával érezte, hogy komoly dologról szeretne beszélni velem. A vizet kortyolva továbbra is a földet nézte és lassan belekezdett mondanivalójába: „Az onkológustól jövök, azt mondta, hogy folytatja a kezelést, majd, ha jobban leszek. Doktor úr, én már nem leszek jobban. Úgy éreztem, önnel tudok őszintén beszélni. Mondja meg, hogy lesz ennek vége? Mi lesz Velem, ha meghalok? Hová kerülök?” Próbáltam biztatni, reményt kelteni benne, erőt adni a küzdelem folytatásához a megtört harcosnak, de éreztem, hogy még nem ért mondanójának a végére. „Doktor úr, kérem, ne nézzon hülyének, de az altatósos vizsgálata során különös

dolog történt velem. Úgy éreztem, hogy eltávolodok a földtől, az ágyamat körbeállják, jó érzés töltött el, szeretet vett körül.” Megosztottam vele, hogy keresztény ember vagyok, hogy a leírása egy mennyei légkört idéz, próbáltam megerősíteni, hogy jó úton jár. Végül Imre maga fogalmazta meg, hogy Ő vágyik a keresztségre, de eddig nemigen járt templomba.

Évek távlatában talán a leírásom pontatlan, de nem is a szavak a fontosak, hiszen olyan mélyen megérintett ez a találkozás, nem tudtam szabadulni a látványtól, az élménytől, egy a halálra készülő, kemény, de megfáradt férfi mély vallomásától, akinek a szótárából igazából hiányoztak a megfelelő szavak, ugyanakkor testtartásával és nézésével a lehető legmélyebben megfogalmazta, hogy mi történt vele és mire vágyik. Erre visszaemlékezve most is csak könnyezem. Próbáltam papot küldeni az otthonába, de a másnapra tervezett zárandoklatunk indulása előtt sikertelenek voltak az erőfeszítéseim. Szerettem volna segíteni valahogyan, bántott, hogy egy haldokló embertársam betöltetlen vágyáról tudok, és többet mégsem tehetek érte. Medjugorjéba megérkezve jó volt látni a sok zárandokot, a megszentelt életűek nagy számát, a rózsafüzért imádkozó embereket. Egy titkos céllal vállaltam az esti gyerekvigyázást a szállásunkon (a vonzó templomi programról lemaradva), hogy



a délután vásárolt rózsafüzér segítségével imádkozom Imre ügyéért. Életemben először (felnőtt megtérő vagyok) imádkoztam el a Szűzanya nagyhatalmú és erejű imáját: a rózsafüzért. Imre gyermeki kiáltásán megrendülve, lélekben megragadva, újra tudtam tiszta hittel fohászkodni, érezve, hogy egymást segítjük az Ég felé.

„Jó Anyám, kérlek Téged: tekints rám ma is, add meg annak a gyermeknek hívő együgyűségét, aki hagyja, hogy megtalálják és boldog, hogy újra otthon lehet.”

(Kockázatni bátor – Kilenced Ken-tenich atyával)

Még a zarándoklat során kaptam a hírt asszisztensnőmtől, hogy Imre elhunyt és az Édesanyja mindenképpen beszélni szeretne velem. Hazaérkezve, ahogy tudtam, felhív-
tam a mamát, akivel korábban sohasem beszéltem. Izgatott voltam, éreztem, hogy fontos dolgot szeretne megosztani velem. Újra a szakrendelés utáni csend vett körül és ismét furcsa volt a bevezetés a telefon másik végén: „Doktor úr, kérem, ne nézzon hülyének, de Imrével különös dolog történt halála előtt.” A fia pont azokkal a szavakkal indította a beszélgetést, mint



Ő, így bensőleg megrendülve vártam a folytatást: „A fiam élete utolsó napján, már alig bírt járni, ezért taxival indult el itthonról. Hazaérkezve minden családtagnak egy rózsafüzért nyújtott át, nem tudtuk mire véljük ezt, hiszen nem volt vallásos ember. Szeretném megkérdezni, hogy az ön véleménye szerint belerakhatunk-e egy rózsafüzért Imre urnájába?” Megosztottam a gyászoló Édesanyával az elmúlt napok történéseit, a zarándoklatunkról részletesen

meséltem neki, azt mondta végül, hogy ezt az „utat” Ő is kipróbálja majd. Letettük a telefont, azóta nem beszélünk, de amíg élek nem felejttem ezt a két beszélgetést.

A mennyei Édesanyának pedig örökké hálás vagyok, hogy akkor egyértelművé tette Isten akaratát-terveit-jelenlétét, hogy végtelen Anyai szeretettel gondoskodik, hogy az Ő megoldásai tele vannak élettel és mindenki számára tökéletesek.

„Mert a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Izajás 55, 8-9)

Egy „gyógyult” beteg, egy „csodát látott” anya, és egy „választ kapott” orvos, mindannyian rózsafüzérrel a kezükben, örök szívközösségben.

Semmit Nélküled, Semmit Nélkülünk.

Együtt

Ma van Apósom születésnapja, két hete pedig arra emlékeztünk, hogy már egy éve, hogy Ő a mennyben ünnepel. Ez a mi reményünk és vigaszunk. Lett egy újabb égi pártfogónk.

Tavaly tavasszal körvonalaódott, hogy nem egy egyszerű gyomorrontás okoz nála fizikai panaszokat, ennél nagyobb a baj. Ezt követően 'kórházba be, onnan ki' jellemezték napjait, de jól tartotta magát, nem dőlt ágynak, meg akart gyógyulni. Aznap, amikor utaztunk a nyári családnapiakra, a katéterével adódott probléma, ezért indulás előtt ismét be kellett vinni a kórházba. Így meglehetősen zaklatottan éreztünk



Óbudavárra. A megosztó körben beszámoltunk róla, hogy milyen élethelyzetből jöttünk, ami után egész héten éreztük szövetségi társaink szerető odafordulását, és azt, hogy imádságban velünk együtt hordozzák Papát és bennünket is. Éreztük, nem vagyunk egyedül a nehézségünkben. *Együtt* vagyunk ebben is, ahogy közösen törekszünk a lelki növekedésre is. Jó volt megpihenni a kápolnában, a Szűzanyának adni félelmeinket. Tudtuk, az a legtöbb, amit most tehetünk, hogy imádkozunk, ezzel éreldőtt bennünk az elfogadás. Ahogy teltek a napok, egyre aggasztóbb hírek érkeztek az otthon maradt családtagjainktól. Fokozatosan gyengült, romlott Papa állapota. Csütörtökön úgy éreztük, nem tudunk tovább maradni, haza kell mennünk, nehogy késő legyen. Ez egy erős megérzés volt. Szavak nélküli indítás. *A Te szavadra*. Indultunk. Aznap még tudtunk vele beszélni a kórházban. Másnap már szinte csak aludt. Majd a halála előtti napon, szombaton volt egy nagyon szép megtapasztalásom. Délután, mikor bementem hozzá a kórházba, a Mama ott ült az ágya mellett. Majd abban az időben, amikor évek óta, minden nap közösen mondták a szentolvasót, elkezdte az imádságot. Papa látszólag aludt, de előkerestem az ő rózsafüzérét is és oda tettem a kezére. Ekkor halkan Ő is bekapcsolódott az imába, először szóval, majd már csak lélekben, a szemeket morzsolva. *Együtt*. Ahogy hosszú évek óta mindig, együtt imádkoztak. Most is. Az *Ég felé* vezető úton is. Kegyelem volt, hogy ennek részese lehettem. Nem tudom, hogy ismerték-e a 7. szövetségi évfolyam eszményét – *A Te szavadra együtt az Ég felé!* –, de hogy élték, abban egészen biztos vagyok.

Vannak olyan élethelyzetek, amikor azt tapasztaljuk, nincsenek szavak, nehéz mit mondani. Ilyen egy haláleset is. Gyászunkban osztozva, a szövetségi úton velünk járó házaspártól kaptuk az alábbi vigasztaló mondatot: „*Együtt* állunk a kereszt tövében.” Nagyon megérintett. Azóta hordozom, és már használom én is. *Együtt*. Számomra aktuálisan most ez szól a lehangosabbban az évfolyameszményünkből.

Mindig kezdjük újra!



Azt mondtuk, hogy gondoskodnunk kell arról, hogy a lelkünk folyamatosan a fejlődés törvényeinek hatása alatt álljon. Elkezdjük számba venni, hogy melyek is a lelki életünk fejlődésének törvényei. **Az első törvény az, hogy elégedetlenek legyünk önmagunkkal.** Látják, mindaddig, amíg megvan az az érzésünk, hogy bánkódunk a belső körülményeink miatt, addig azt mondhatjuk, hogy a lelkünkben hatékony a fejlődés törvénye.

Nagy vigasz ez mindnyájunk számára! Mindaddig, amíg még elégedetlenek vagyunk önmagunkkal, a dolgok még meglehetősen jól állnak. Szeretném én tudni, hogy ki nem elégedetlen közülünk önmagával? Egy német költő nagyon szép szavakkal írta ezt le: az ember, aki vagyok, szomorúan köszönti azt az embert, aki lenni szeretnék.

Mindenkinek van egy belső képe arról, hogy milyenné kellene válnia, és ameddig nem efelé tart, a békéje nem teljes. Nemcsak a szerető Istenünknek van egy képe mindnyájunkról, hanem mi is hordozunk egy misztikus képet magunkról, a jobbik énünkről, és amíg még nem értük ezt el, nem vagyunk teljesen elégedettek és boldogok. Mindent

egybevetve tehát a fejlődés első törvénye mindannyiunkra érvényes!

Most térjünk át a lelki fejlődés **második törvényére**. Tulajdonképpen ez a második az elsőből következik. Nevezetesen az, hogy **legyen bátorságunk mindennap újrakezdeni** a számtalan nyomorúság ellenére. Hogy néz ki ez a saját életünkben? Mindnyájan eljutunk arra a pontra, amikor azt mondhatjuk – ahogyan Emilie nővér szokta mondogatni: ez az a fal, amin nem tudok átmászni.

A halála előtti napon (1955. október 19-én) a provinciához írt elkészülő levelében Emilie nővér ezt írta: „Olyan hatalmas a feladatunk! Nem

Nem szabad
beleragadnunk a
középszerűségbe.



szabad beleragadnunk a közepszerűségbe, ne álljunk meg annál a bizonyos falnál, amely mindannyiunk számára máshogyan néz ki. A Szűzanya olyan nagyon segíteni akar nekünk, hogy átugorjuk ezt a falat! Csak bátran előre! Főleg pedig ne halogassunk későbbre! Minél idősebbek leszünk, annál inkább csökken a természetes erőnk.”

Újra tisztáznunk kell magunkkal: hol húzódik az a fal, amin nem tudok keresztülmászni? Vagyis például, mi az a hibám, amelyikről azt mondom, hogy meg kéne szabadulnom tőle, de nem tudok? Most tehát azt mondom, ha megvan hozzá a bátorságom, hogy minden egyes napon újra fogom kezdeni, még ha milliószor el is bukom!



Igen, és miért áll ebben az előrehaladás törvénye? Látják, emberileg ezt nem lehet véghezvinni. Isten kegyelme az, amelyik mindig újrakezdésre bátorít. Isten kegyelme az, amelyik az újrakezdéshez szükséges bátorságot adja nekem. Így néz ki tehát, amikor átérzem, hogy Isten kegyelme még mindig aktív bennem!

Látják, ha most a szentélyből, Szűzanyánktól várjuk az átalakulás csodáját, akkor megduplázhathatjuk vagy megtriplázhatjuk a bátorságunkat a folytonos újrakezdéshez!

Hallottuk az Üdvözítő életprogramját: „mindig azt teszem, ami örömet

szerez Atyámnak”. Látják, nem csak azt teszem, amit az Atya parancsol, hanem azt teszem, ami neki örömet okoz. Akkor az egész életem lendületes és élettel teli lesz! Mindig egy személyes Te lesz az, akivel szembeállok.

Összefoglalhatom tehát? Feltettük a kérdést: hogy néz ki egy lélek a fejlődés törvényeinek befolyása alatt. Először is, elégedetlen magával. Másodszor pedig van bátorsága minden nap újrakezdeni. Ez csakis Istentől származhat, hiszen emberileg szólván olyan peches vagyok ebben az életben – saját erőmből nem volna bátorságom az újrakezdéshez.

A harmadik törvény: lelkesedni az eszményért! Még mindig képes vagyok arra, hogy magával ragadjon a lelkesedés. Még mindig fel tudok lángolni valami nagy dologért! Ma az ideálok iránt való érzékenységről akarok beszélni még. Megkérdem: vannak még ideáljaink?

Egy német filozófus mondta egyszer: ismerni akarom a nagy ideálokat! A nagy eszményedet! Látják, a nagy ideálokat, nem a kicsit – azt a nagy gondolatot, amely árnyékba borít minden mást, amelyik az életpontot szüntelenül mozgásba hozza. Tehát: mi az a nagy eszmény, amelynek életünket szenteljük?

*J. Kentenich: Hétfői beszédek,
1956. augusztus*

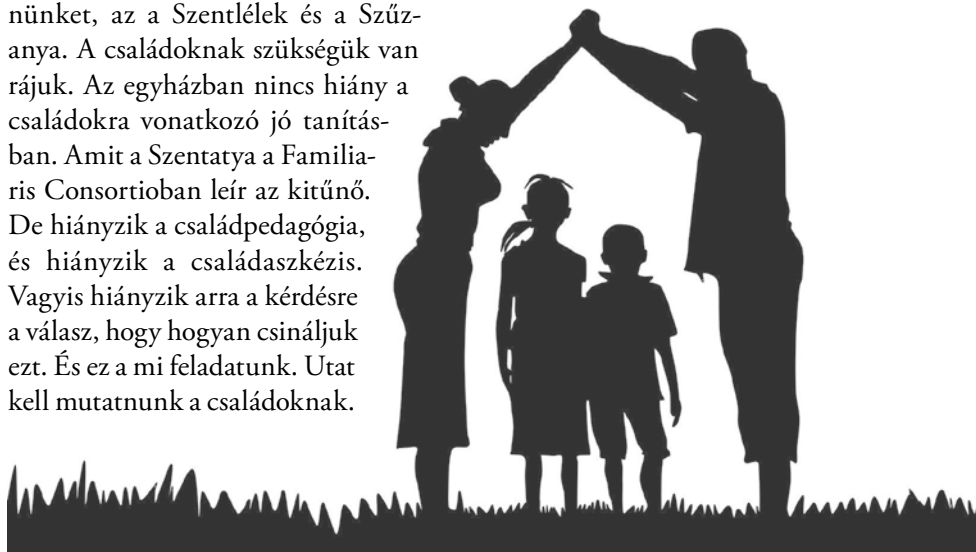
Azt tudjuk csak átadni, amit megélünk



Isten rajtunk keresztül más családokat szeretne megajándékozni. Amit rajtunk keresztül másoknak ajándékozni szeretne, azt először is személyesen éljük át. Nem mindig csak saját magunknak. A korai egyház idejére gondoljunk. Az apostolkodás hordozói akkor a családok voltak. Az apostolok az egyes házakba mentek, és ott ünnepelték a szentmisét. Mások jöttek hozzájuk, és átérték, hogy hogyan bánnak egymással a keresztények. Hogyan birkóznak meg az élettel, hogyan birkóznak meg a sorscapásokkal. Ez vonzóvá tette a kereszténységet. Azoknak a közössége, akik egy ilyen házban összegyűltek, növekedett. Így kezdődött el az egyház. Majd később, amikor külön templomot építettek, annak nevet kellett adni, de nem élt ott család, mert csak templomot építettek. Akkor azt mondták, egy szent legyen a házigazda, az atya vagy az anya ebben a házban. Így lett minden templomnak védőszentje. És most valami nagyon-nagyon fontos: Amit a Jóisten akar adni a többieknek egy apostol által, annak először az apostol szívében kell megszületni. Amit Isten rajtunk keresztül a többi embernek adni akar, azt először a mi szívünkbe helyezi. A modern ember egy emberi szív szavának hisz. Egy ember szívéből

szóló üzenetnek hisz. Ha a mai, modern embernek azt akarja megmutatni a Jóisten, hogy ott is tudunk szeretni, ahol nehézzé válik, akkor a társammal való nehézséget küld nekem. Jó Isten! Érdekes. Ha rajtam keresztül a többieknek örömet akar szerezni, akkor a házunkból az öröm házát csinálja. A tapasztalatok, amiket szerzünk, azok az apostolkodásra való kiképzésnek számítanak. Először egy ilyen képzés olyan, mint a schönstatti atyáké. A schönstatti atyákat 10 éven át képezik.

Most ott tartunk, azt az időt éljük, amikor családapostolokká képezzük ki magunkat. És az, aki képez bennünket, az a Szentlélek és a Szűzanya. A családoknak szükségük van rájuk. Az egyházban nincs hiány a családokra vonatkozó jó tanításban. Amit a Szentatya a Familiaris Consortioban leír az kitűnő. De hiányzik a családpedagógia, és hiányzik a családaskézis. Vagyis hiányzik arra a kérdésre a válasz, hogy hogyan csináljuk ezt. És ez a mi feladatunk. Utat kell mutatnunk a családoknak.



Miért szólok így? Miért nem foglalkozom először az Önök problémáival? Azért mert a körünknek egy egészen rendkívüli minősége van. Ebben a körben nagyon sok rendkívüli vezetői képességgel rendelkező házaspár van. Ilyen családból normális körülmények között egy-egy plébánián csak egy van. Azt szeretném, ha mindnyájan vállalkozókká lennének. Mindegyikünknek egy vállalatot kell alakítanunk. Apostolkodási vállalkozást. Egy schönstatti család olyan vállalkozó, aki egy apostolkodási vállalatot irányít. De először kiképez bennünket a Szűzanya.

.....

Az apostolkodás hordozói akkor a családok voltak.

.....

Mi az apostolkodás egyik iskolája vagyunk. Ezért van olyan sok nehézségünk. Most minden problémát a saját életünkben megoldunk. Néhány feleség elhanyagolva érzi magát. A férjeknek pedig az az érzésük, hogy a feleség túl sokat kíván tőlük. Csalódtak egymásban. Korábban egy mennyei lény jött hozzánk. Most hirtelen ez a lény a földről jön. Megoldjuk a problémákat a saját életünkben, és növekszünk szeretetben. És másokat meg fogunk tanítani arra, hogy hogyan lehet a szeretetben növekedni. Schönstatt a szeretet iskolája.

Nagyon fontos, amit most mondok. Az apostolkodás nem tudomány, tudás kérdése, hanem küldetés kérdése. Vagyis a Szűzanya azt mondja: szükségem van rátok. Ő választotta ki Önöket. Ezért fogja Ő kísérni ezt a folyamatot, melynek során egyre mélyebben vezetni önöket a szeretetbe.

Isteni mosolygás, emberi sírás.

Óbudavár, 1992. május 26.



Isten meg fog lepni téged!



Kedves testvéreim!

Ismét Jézus egyik példabeszédénél szeretnék elidőzni. Most is olyan történetről van szó, amely táplálja reményünket. Időnként ugyanis az a benyomásunk, hogy nem találjuk életünk értelmét: haszontalannak, alkalmatlannak érezzük magunkat, pontosan úgy, mint a piacon várakozó munkások, akik arra várnak, hogy valaki felvegye őket dolgozni. De az idő sok esetben csak telik, az élet elszáll, és nem érezzük, hogy elismernének, megbecsülnének bennünket. Talán nem érkeztünk időben, mások előttünk jelentkeztek, vagy a gondok máshol tartottak bennünket.

A piactér metaforája napjainkhoz is jól illik, mert a piac az adásvétel helye, ahol sajnos az emberek érzelmi világukat és méltóságukat is adják-veszik, s igyekeznek hasznot húzni belőle. És ha valaki nem érzi azt, hogy megbecsülnék, elismernék, féltő, hogy eladja magát az első ajánlattevőnek. Az Úr viszont arra emlékeztet bennünket, hogy életünk értékes, s őt az a vágy vezérli, hogy segítsen ezt felfedezni.

A mai példabeszédben is, melyet magyarázunk, munkások várnak

arra, hogy valaki felvegye őket egy napra. Máté evangéliumának huszadik fejezetében vagyunk, s itt is találunk egy olyan szereplőt, akinek a viselkedése szokatlan, meghökkentő, és kérdéseket vet fel. Ő egy szőlőskert tulajdonosa, aki személyesen megy ki, hogy munkásokat keresen. Nyilvánvalóan személyes kapcsolatot akar velük létesíteni.

Mint mondtam, ez egy reményt adó példabeszéd, mert arról szól, hogy ez a gazda többször is kimegy, hogy keresse azokat, akik arra várnak, hogy értelmet adjanak életüknek. A gazda rögtön hajnalban kimegy, majd háromóránként újból munkásokat keres, akiket szőlőjébe küldhet. Ezt a ritmust követve, miután délután három órakor kimegy, nem lenne oka újra kimenni, mert a munkanap hat órákor véget ér.

Ez a fáradhatatlan gazda azonban, aki mindenáron értéket akar adni valamennyiünk életének, öt órákor is kimegy. A piactéren maradt munkások vélhetően már minden reményüket elvesztették. Azon a napon már csütörtököt mondtak. Valaki azonban még hitt bennük.

Mi értelme van munkásokat a munkanapnak csak az utolsó órájára fel-

.....

...ha úgy tűnik,
hogy keveset tehetünk
az életben, akkor
is mindig megéri.

.....

venni? Mi értelme van pusztán egy órára dolgozni menni? Mégis, ha úgy tűnik, hogy keveset tehetünk az életben, akkor is mindig megéri. Mindig van lehetőség arra, hogy értelmet találjunk életünknek, mert Isten szereti az életünket.

Ennek a gazdának az eredetisége pedig a nap végén, a fizetéskor is megmutatkozik. Az első munkásokkal, azokkal, akik hajnalban mentek a szőlőbe, a gazda egy dénárban allapodott meg, mely egy napi munka megszokott ára volt. A többieknek azt mondja, hogy annyit fog adni, amennyi igazságos. S éppen itt provokál bennünket újra a példabeszéd: mi az igazságos? A szőlősgazda, vagyis Isten számára az az igazságos,

hogy mindenki megkapja azt, ami az életéhez szükséges. Ő személyesen hívta a munkásokat, ismeri a méltóságukat, és annak megfelelően akarja megfizetni őket. És mindenkinek egy dénárt ad. Az elbeszélés szerint az első órában felvett munkások csalódottak: nem képesek meglátni a gazda gesztusának szépségét, aki nem igazságtalan, hanem egyszerűen nagylelkű volt, nem csak az érdemet nézte, hanem a szükségletet is.

Isten mindenkinek az ő országát akarja adni, vagyis a teljes, örök és boldog életet. S ezt teszi velünk Jézus: nem rangsorol, hanem egész önmagát adja azoknak, akik megnyitják előtte szívüket.

E példabeszéd fényében a mai keresztényt megkísértheti a gondolat: „Miért kezdjek azonnal dolgozni? Ha a díjazás ugyanaz, miért dolgoznék többet?”

Ezekre a kételyekre Szent Ágoston így válaszolt: „Miért késlekednél hát követni azt, aki hív, miközben a javadalmazásban biztos vagy, de a napot illetően bizonytalan vagy? Vigyázz, hogy késlekedésed miatt meg ne foszd magad attól, amit ígérete szerint meg fog adni neked” (Nyolcvanhetedik beszéd, 6, 8).

Azt szeretném mondani, különösen a fiataloknak, hogy ne habozzatok, hanem lelkesen válaszoljatok az Úrnak, aki hív, hogy a szőlőjében dolgozzunk. Ne késlekedjétek, tőrjétek fel ingetek ujját, mert az Úr nagylelkű, és nem fogtok csalódn! Azzal, hogy a szőlőjében dolgoztok, választ fogtok találni a magatokban hordozott mély kérdésre: mi az életem értelme?

Kedves testvéreim, ne csüggedjünk! Az élet sötét időszakasaiban is, amikor anélkül telik az idő, hogy megadná nekünk a keresett választ, kérjük az Urat, hogy jöjjön ki újra, és találjon ránk ott, ahol várunk rá! Az Úr nagylelkű, és gyorsan jön!

Magyar Kurír



Mindig az ég felé kapaszkodunk az eszmény mentőkötelével



Azt hiszem a szeptember eleve Hát-rányos Helyzetű Hónapként indulhatna a „kedvenc hónapom” címért folytatott versenyben. „Hurrá! Szeptember van végre! Kezdhetek újra iskolába járni!” Naiv leendő el-sősökön kívül nemigen hallottam még sem diákot, sem pedig tanárt így beszélni. Noha mindenki, aki ezt olvassa, így vagy úgy (nevelőként vagy önnevelőként) organikus pedagógusnak számít, de talán mégis a legerőteljesebb példa – amolyan állatorvosi ló – egy olyan sokgyerekes édesanya lehetne, aki maga is tanító, és így több oldalról is megélheti az iskolakezdés nyűgeit...

Ősszel újramezdünk – de talán nem a lelkesítő kentenich-i tanítás értelmében. Sokszor úgy érezhetjük, nem sikerült kipihegnünk magunkat nyáron. Vagy nem is sikerült igazán jól az együtt-nyaralás a gyerekekkel, vagy túlfutott sok utazást, tevékenységet terveztünk be, vagy éppen csak kevés idő jutott a pihenésre ahhoz, hogy mélyen ellazuljunk.

Milyen rémisztő már a tankönyvkupac is, amit a gyerekek kapnak évközdéskor, és szinte elsodor minket a program- és feladatáradat. Szorongató lehet az az érzésünk, hogy úgy-

sem tudjuk mindet tökéletesen teljesíteni. Valóságos hegyláncot kellene megmásznunk, még nyári szandálban...

Nézzünk rá most bátorításként egy igazi profi hegymászóra, Kentenich atyára! Mindenekelőtt persze, neki volt túravezetője (a Szűzanya). Azt mondta Róla: „Ő gondoskodott a bátorságról az állandó bukások ellenére, hogy újból a csillagok felé nyújtsuk a kezünket.” És ezáltal persze egyből térképe is volt (az ég felé), meg védőfelszerelése (a szeretetszövetség). Gyönyörű (és hosszú...) prédikációt kerekíthetnénk abból, ha következetesen végigvinnénk ezt az allegóriát – de most egy kép is elég lesz: kapaszkodjunk csak a hegymászókötelbe!

Lássuk hát a kötelet, amit Kentenich atya – és az ő nyomán az Organikus Pedagógia – csatol a derekunkra! Ez a kötel pedig nem más, mint az a tény, hogy az Organikus Pedagógia mindig **eszménypedagógia**. Számunkra, schönstattiak számára egészen konkrét jelentése van ennek az első pillantásra fellelengzősnek, elvontnak tűnő szónak: *eszmény*. Egy olyan kis mondatot, képet találunk ki – vagy inkább meg –, ami kifejezi számomra, hogy milyen szeretnék lenni, merre tartok az életben. „A személyes eszmény egész személyes életünk magja és közép-pontja. Ez az a lendkerék, mely egész erkölcsi tevékenységünket, a csendes, elrejtett hősiesség iránti egész törekvésünket állandóan mozgásban tartja. A személyes eszményem egy kis értékkel telített igazság a számomra. Úgy is mondhatjuk: az eredeti, személyes istenszeretet képe. Hol van az én nagy, eredeti eszmém, vagy kis ötletem?”



Az eszmény megtalálása tehát nem(csak) egy plusz feladat, hanem pont ez lehet a sok elvégzendő feladat összefogása, könnyítése számunkra. Ne spóroljunk tehát az idővel, az energiánkkal, hanem igenis keressük meg a saját szíven ütő, minket mélyen megmozgató személyes eszményünket! Ebben segíthet J. Kentenich: Személyes eszmény, különleges jófeltétel, lelki napirend vagy a nemrégiben megjelent B. Tilmann: Házaspárként szentté

.....

Ő gondoskodott a bátorságról
az állandó bukások ellenére,
hogy újból a csillagok
felé nyújtsuk a kezünket.

.....

válni című könyvek. Más szót is találhatunk persze az eszmény helyett: lehet például személyes mottó, vég-sőkig lepárolt saját kis programbe-széd, a jelmondatom, az életem filmjének/regényének főcíme, a saját címerfeliratom...

Ha pedig van már személyes eszményünk (és biztosan ez a gyakoribb itt, a schönstatti közösségben!), akkor elevenítsük fel, ízlelgessük újra, élvezzük ki megint alaposan! „Amikor eszmény-pedagógiáról beszélünk, hozzáfűztük, hogy az eszmény-pedagógiának lényeges eleme

az öröm-pedagógia. A személyes eszményből kell örömet, melegséget, lendítő erőt nyernünk” – mondja a fent említett hegy-mászó- és nevelőtársunk.

Persze nemcsak személyes eszmény létezik: lehet közös eszménye egy intézménynek, egy évfolyamnak, akár egy osztálynak, egy családnak is. Felhasználhatjuk mozgatóerőnek az ezekből bennünk mozgásba lendülő erőt is! (Csak vigyázzunk, nehogy túl sokféle legyen, és belegabalyodjunk a többféle kötélbe. De két-három még teremtő feszültségben is állhat egymással. Sőt külön feladat lehet pirospontról: össze tudnánk-e szervesen kapcsolni a csoporteszményt személyes eszményünkkel?)

Ilyen időleges csoporteszmény a magyar schönstatti éves jelmondat is. „Szentélyünk forrásából merítünk.” Nahát, ezt a jelmondatot mintha pont a szeptemberi iskolakezdésre találták volna ki! (Nyilván így is van...☺) Kentenich atya is forrást említ: „a személyes eszmény a bővizű forrás. Gondoskodom róla, hogy a forrás bőven áradhasson. A különleges jófeltétel (és a részleges lelkiismeretvizsgálat) nem más, mint gondoskodás a forrásról, a személyes eszménytől való megragadottság állapotáról.” Tehát nemcsak az óbudavári szentély nagy lelki gazdagságából töltekezhetünk, hanem a saját belső szív-szentélyünkől is! Ne feledjük Luther mondását, amit mintha szintén e szeptemberre írt volna: „Ma nagyon sok dolgom van, ezért kétszer annyit fogok imádkozni.”

Különösnek tűnhet, hogy a nevelésről szólva még egy szót sem ejtettünk a neveltjeinkről... És bizony, ez így van jól: csak a nevelt nevelő, az önmagát (is) karbantartó nevelő lesz igazán hatékony. „Nem szabad csupán csatornának lennünk, mely átengedi az igazságot, a szeretetet és a kegyelem vizét, hanem tartályoknak is kell lennünk, hogy sajátunk legyen az, amit továbbadunk.” Ha saját magunk számára az önnevelésben az eszmény erejét aknázzuk ki, a neveltjeink számára is ezt az esz-közt fogjuk továbbadni. Persze nem kell (és nem is szabad) a gyerekeket (vagy lelki gyerekeket) azzal bombáznunk, hogy „na, mi a te személyes eszményed? Ugye megtaláltad már?!” De mi mindig biztathatjuk, emelhetjük őket: „Kösd a szekeredet egy csillaghoz!”

Kis lépésekkel, mindig többet



Nagyon sokan felteszik a kérdést Önmaguknak, vagy valaki szakértőnek: Mit tehetek én? Mit számít az a pár kilométer autóval megtett út, vagy az a pár szívószál, zacskó, stb. ? Több milliárd termék indul útjára minden nap a „rendelős oldalakon” leadott vásárlásokon keresztül. Pont az a pár dolog változtatna valamin, amit én vehetek onnan meg sokkal olcsóbban?

Jézus nem kérdezte meg sohasem, hogy számít-e az a még egy beteg akit meggyógyított. Nem mondta, hogy a sokadik falut már kihagyják, mert az a pár ember nem fontos. Mi se kételkedünk, hogy fontos-e a rózsafüzérben az összes Üdvözlégy.

Hitünk alapja, hogy a szeretet, a jó tettek megsokszorozódnak. Isten mindenhatóságát, a megváltást példáinkon keresztül tudjuk terjeszteni. Az őszinte, esendő, buktatókkal teli utunk megmutatásával, felvállalásával. Senki sem ígér cukorszirupos, rózsaszín életet egy megtérőnek sem.

A Földünk természetes élővilágának, élőhelyeinek megóvásával ugyanez a helyzet. Beszélni kell róla, fel kell vállalni útkeresésünket a fenntarthatóbb élet felé. Tapasztalatainkat meg kell vitatni barátainkkal, csalá-

dunkkal, és folyamatosan törekednünk kell egy jobb megoldásra, hiszen kutatók is újabb és újabb eredményekkel rukkolnak elő mind a technológia, mind az ökológia, mind a környezetszennyezés jelenlegi állapota területén.

10 éve még fogalmunk se volt a mikroműanyagok létezéséről, pedig ugyanúgy jelen voltak már az élővilágban. Csak senki nem kutatta a témát, senki nem írt cikket róla. Az elektronikai ipar fejlődése hatalmas természetpusztítással jár, szinte minden földrészen. Ma erről még csak elvétve készül beszámoló, pár év múlva valószínűleg sok publikáció lesz a témában. Írhatnám a természet stresszoldó, nyugtató hatását is, amiről hallva, mindenki úgy bólogat, mintha minden délután sétálna egyet az erdőben. Pedig két évvel ezelőtt eszünkbe se jutott ez az aspektusa egy túrának.

A helyzet az, hogy az újságíró, a cégvezető, a kutató is ugyanolyan ember, mint mi. A témáit, döntési szempontjait valahonnan felkapja, és minél többet hall valamiről, annál érdekesebb lehet számára.

Ezt tudjuk mi tenni: beszélni a természet védelmének fontosságáról, az apró, de gyorsan terjedő lépésekről, a hírekről, a kételyekről.

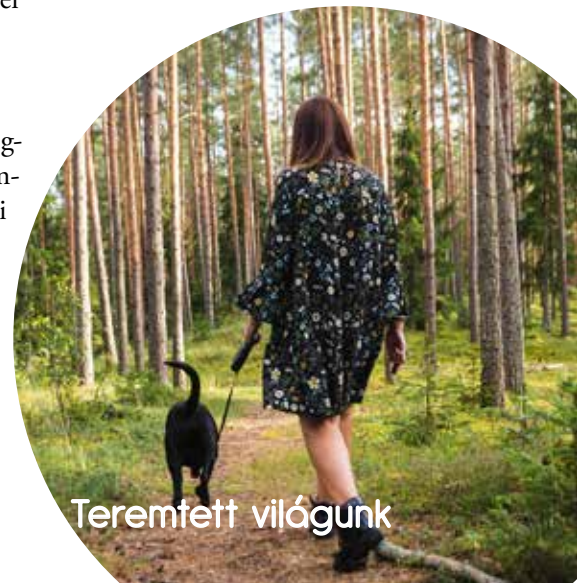
.....

Beszélni kell róla, fel kell vállalni útkeresésünket a fenntarthatóbb élet felé.

.....

Szabad tévedni, hibázni, rosszul dönteni és kivételt tenni is. A lényeg, hogy a téma forogjon, alakuljon, terjedjen.

Mindennapi apró lépésekkel haladunk Mindig az Ég felé, ezen az úton legyenek olyan megállók, ahol a Teremtett világ csodálatosságának megőrzése szerepel a táblán.



Teremtett világunk



Örömeink



Németh Ambrus



Oltárczy Janka



Schumicky Valér Tibor



Tempfli Diána



Palásthy Réza Magdolna



Mózsai Sára és Fehér Zoltán



Kállay Borbála és Tarók Tamás



Oszvald Julianna és Kiss Agoston



Ott Anita és Czett Mátyás



Szelestei Veronika és Slingár Elek



Horvóth Mária és Dobóczi Márton

Ha ti is szívesen megosztjátok velünk örömeiteket, küldjétek el az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Gamper Ferry



Hálatelt szívvel búcsúzunk ma Ferrytől, aki az élet számos területén példaképünké vált, és akivel 45 éven át kapcsolatban lehettünk és vagyunk az Osztrák Schönstatt Családmozgalomnak köszönhetően.

1966-ban kötött házasságot Ferry és első felesége, Waltraud. Négy gyermekkel áldotta meg őket a Jóisten: 1968-ban született Sonja, 1970-ben Stefan, 1975-ben Kati, majd 1984-ben Anna. Már a kezdetek kezdetén a keresztény életvitel határozta meg házasságukat. Bécsben, a XXII. kerületi Kaisermühlen városrész plébániájára kezdtek el járni. Ide tartozott egy magyar házaspár is, Gódány Rita és Róbert. A Gódány házaspár ekkor már ismerte Schönstattot, és lelkesen meséltek a Gamper házaspárnak az alapítóról, Kentenich atyáról, illetve, hogy a mozgalom milyen lehetőségeket kínál a házasság és családi élet megerősítésére. Schönstatt egy olyan közösség, ahol tanulható az, ahogyan a hit átszövi életünk minden területét. Mindezen elbeszélések mélyen megérintették Ferryt és Traudét. Mivel Schönstatt Ausztriában ekkor még nem létezett, 1971-ben elutazott a két házaspár – Gódányék és Gamperék – Németországba, hogy részt vegyenek életük első családi lelki gyakorlatos hetén.

Ferryt első feleségével, Waltrauddal 1980-ban ismertük meg a Zwettl ciszterci apátságában tartott hasonló családi héten. Mindjárt éreztük mennyire átítatja családi életüket Schönstatt. Nagy szeretettel és kedvességgel karoltak fel bennünket, első résztvevőket. A héten többször szóba került a vágy, amiért imádkoztunk is, miszerint legyen Ausztriában is egy Schönstatt Központ. 1978 óta létezik Kahlenbergen egy kis képoszlop, ami a Schönstatti Szűzanyát ábrázolta. Péntek esténként ide gyűltek össze a családok, a fiatalok rózsafüzért imádkozni. Ehhez a csoporthoz mi is csatlakoztunk, így itt újra és újra találkozhattunk Ferryyel és Waltrauddal.

1981 őszén a Caritas átadott Schönstattnak egy nagyobbacska területet, amin valaha idősek otthonaként üzemelő néhány ház is állt. Mindez közvetlen közelében annak a képoszlopnak, ahova minden pénteken elzarándokoltunk imaszándékunkkal, hogy egy szép napon Ausztriában is lehessen Schönstattnak saját központja. Hálánk és örömünk kimondhatatlan volt. A kis közösség nagy lelkesedéssel kapcsolódott be a felújítási munkálatokba.

...hálaadó imára hívott
bennünket ebbe
a háziszentélybe





Rengeteg volt a teendő, többek között a fűtésrendszerre is teljes átépítés várt. Erre a feladatra Ferry volt az emberünk. Egy ismert fűtés-hűtés rendszerekkel foglalkozó cégnél volt akkoriban projektvezető, és mintegy 300 munkavállaló főnöke. Az új közösségi központ fűtési rendszerének terveiért, ill. a kivitelezésért ő felelt a cégen keresztül. Ezzel párhuzamosan tervezték a kápolna építését is, melynek fűtése szintén ebbe a hálózatba tartozott. Ferry szakmai tapasztalatával maximálisan felügyelte az építkezési projekteket, hogy minden biztosan és jól működjön.

1984-ben a Gamper házaspárt bízták meg az Osztrák Családmozgalom vezetésével. A Dusek házaspár és jómagunk tanácsadókként dolgoztunk velük egy vezetőségben. Gamperék vezető házaspárként nagy lelkesedéssel dolgoztak a családmozgalom felépítésén. Örömről szolgált a velük való együttműködés. Számtalan találkozót és megbeszélést a Gamper család otthonában rendeztek. Ezeken az alkalmakon megélhettük a háziszentély jelentőségét életükben. Családapaként Ferry minden együttlét elején és végén egy kérés, ill. hálaadó imára hívott bennünket ebbe a háziszentélybe. De olyankor is, amikor csak úgy, egy baráti látogatáson voltunk náluk.

Ezen évek alatt 1990-ig a Családmozgalom nagy lendülettel növekedésnek indult. Bár nagy munkát végeztek a közösségben, saját családi életük mindig az első helyen állt.

1990 mindenszentek napján hirtelen minden megváltozott... 1990. november 1-jén, az esti szentmise után a Gamper család autóba ült, és Magyarországra utazott, hogy barátait, a Gódány családot meglátogassák. Fiúk, Stefan otthon maradt. Ezen az úton történt a baleset, amiben első felesége, Traude és két lányuk, Sonja és Anna életét veszítette. Ferry és Kati súlyosan megsérültek.

A baleset utáni időszakban egyre jobban megismerhettük Ferryt. Megtapsztaltuk, hogy életét hogyan, s miként tudja elfogadni Isten kezéből és azt is, ahogyan bíz a Szűzanya segítő oltalmában. Ferry életére tekintve mindig egy Kentenich atya által idézett gondolat jut eszünkbe: „Igen Atyám, igen: legyen nekem a Te akaratod szerint, hozzon nekem az örömet, bánatot, avagy fájdalmat!”

Ferry 49 éves volt. Felvetődött benne a kérdés: hogyan tovább? Arra is gondolt, hogy ha Isten tervében van, szívesen újravezetődne. Ezen gondolatait velünk is megosztotta, s mi jól meg tudtuk érteni, mindazt, ami benne volt.

Egy látogatás alkalmával Magyarországra utaztunk néhány baráti családdal, köztük volt a Berger házaspár és mi is. Ezen az alkalmon találkozott Ferry Máriával (aki szintén özvegy volt) és beszélgetésbe elegyedtek.

Kapcsolatuk ezután tovább formálódott, s mindketten Isten gondviselésének érezték azt a mély megtapasztalást, hogy ők ketten összetartoznak. 1991. december 7-én Ferry és Mária házasságot kötöttek Bécsben.

1993-ban megszületett Alice, majd 1997-ben Johanna. A Gamper család gyakran tett látogatást Keszthelyen, a nagyszülőknél. Velük szemben nem-sokára eladóvá vált egy ház, amit végül megvettek, hogy a nyári heteket ott tölthessék a nagycsalád körében.

Elsőként Ferry ötlete volt, hogy mi volna, ha Magyarországon telepednének le. 2002-ben Mária és Ferry, Alice-zal és Johannával Magyarországra költözött. 2002. június 23-án a kahlenbergi kápolnában egy szentmise keretében búcsúztak Béctől. A Gamper család azonban továbbra is szoros kapcsolatban maradt Ausztriával, és részt vettek az ott szervezett programokon.

Ferry földi életének utolsó napjáig gondozta és ápolta Ausztriában lévő családi és baráti kapcsolatait. A több, mint 20 éven át tartó személyes és telefonos beszélgetéseiben hűségesen, nagy önzetlenséggel megőrizte szeretteivel az élő kapcsolatot. Barátságos és közvetlen természetéért Ferryt Magyarországon is nagyon szerették.

A 3 hónappal ezelőtti látogatásunkon Ferry a következőket mondta nekünk: *„Nem vagyok olyan rosszul. Örülök, ha minden nap tudok sétálni egy rövidet. Mária olyan jól gondoskodik rólam, ismeri az összes gyógyszeremet és tudja, hogy mit mikor kell bevennem. Tudja, hogy mire van szükségem, ő a legjobb ápolónőm. Most már Mária intézi az összes ház körüli teendőt és úgy örülök, hogy milyen jól csinál mindent.”*

Szavaiból nagyon nagy hála hallatszódot ki Mária iránt. Nagyon örülünk és hálásak vagyunk, hogy ez a látogatás még megvalósult. Nem gondoltuk volna, hogy a Jóisten két és fél hónap múlva magához veszi.

Azon a májusi estén, amikor Ferry az intenzív osztályra került, előtte még röviddel kérte, hogy toloszékben vigyék az íróasztalhoz, hogy bekapcsolódhasson az esti imába. Erre végül már nem volt lehetőség, Ferryt kórházba szállították. Imakörükből az egyik házaspár szerint Ferry bizonyára ezt



mondta volna: „A Jóistennek más terve volt”, majd így folytatták: „Köszönjük Ferry atyai gondoskodásod! Légy közbenjárónk a mennyben.” Az utóbbi gondolathoz szeretnénk mi is csatlakozni.

Kedves Ferry, példakép maradsz nekünk: a családod, Schönstatt, a Szűzanya és a vele való szeretetszövetség iránt tanúsított szeretetteddel és hűségeddel, ahogyan minden napot a gondviselésbe vetett hittel éltél meg. „Igen Atyám, igen, legyen nekem a Te akaratod szerint, hozzon nekem az örömet, bánatot, avagy fájdalmat!” Nem üresen csengő szavak ezek, ha életedre tekintünk. Életed keresztjei számodra Isten tervében álltak, és te elfogadtad azokat. Ezzel a magatartásoddal is nagy példakép maradsz számunkra!

Kedves Ferry, a 45 év során átéltünk veled örömet és bánatot. Most megérkezte végső célodhoz. Szeretnénk neked még egyszer mindent megköszönni. Találkozunk az örök életben!

Fellhofer Herbert és Hilda visszaemlékezése a temetésen



Emlékezés Ferryre

Május 16-án késő este szentmisét ünnepeltem Ferryért, mert azt a hírt kaptam, hogy nagyon rosszul van. Nem sokkal a mise után tért haza Mennyei Atyánkhoz. „Ne nyugtalankodjék szívetek. Higgyetek Istenben és higgyetek bennem!” – ez az üzenet az akkori és mai evangéliumból, a feltámadásba vetett hit mindannyiunknak vigasztalást ad ma is. Ferry példát mutatott nekünk. Mély kapcsolata volt Istennel, melyből sok erőt, vigaszt és örömet merített. Így örömmel és elismeréssel tekinthetünk arra, ahogy Ő a hitét élte: „A Jóisten szeret engem!” – hallottunk tőle sokszor. Ez a mély bizonyosság formálta az életét. Ezért választotta családjá ma ezt az olvasmányt, melyben az áll, hogy semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől. Ferry életében sok szép, de sok szomorú dolog is volt, és megtanulta, hogyan kapcsolja össze mindezt Istennel. Nagy tanítója Kentenich atya volt, aki megtanította neki a Gondviselésbe vetett hitet Schönstatt lelkiiségében, és Máriát az oldalára állította. A Szűzanyával nap mint nap eltöltött idő által Ferry mindig békét, örömet és biztonságot talált. Hallgatott Máriára, hagyta hogy vezesse

Nekem nincs hobbim –
a családom a hobbim.

őt, és élénk beszélgetésben és kölcsönös bizalomban volt vele. Ferry mesélte, hogy régen a munkahelyén a tárgyalások és a nehéz találkozók alkalmával egy széket maga mellett szabadon hagyott a Szűzanya számára. Újra és újra megtapasztalhatta, hogy Mária erőt ad neki, mellette áll, és meghallgatja minden imáját.

Kedves Ferry, köszönjük neked a hitedet, amellyel példát mutattál nekünk, és így közvetítetted nekünk Isten megtartó szeretetét és Szűzanyánk hűségét! Hite Ferryt erőssé is tette. Az elmúlt években sok olyan dologról kellett lemondania, ami fontos volt számára: hegymászásról, túrázásról, utazásról. Az orvosok újra és újra felhívták a figyelmét arra, hogy vigyáznia kell a szívére és a tüdejére! Tudjuk, hogy ez nehéz volt számára. De soha nem érezte ezt velünk. Inkább a hála lelkületét „gyakorolta”. Igen, ezt tudatosan és komolyan gyakorolta. Minden nap felsorolta feleségének, hogy miért hálás. És a hála gyakorlása által ő az egyik legboldogabb emberré vált a földön. Azt hiszem, Ferry ma felírná nekünk receptre, hogy mi is gyakoroljuk a hála lelkületét, és olyan boldogok lehessünk, mint ő volt és mostantól örökké lehet.

Kedves Ferry, szomorú a szívünk, hogy már nem vagy velünk, de hálásak vagyunk vidám természetedért! Szeretnénk tanulni tőled, hogy több örömmel és hálával éljünk, és bízunk abban, hogy közbenjársz értünk Istennél! „Nekem nincs hobbim – a családom a hobbim.” Így mutatkozott be Ferry 1991-ben az egyik első találkozásukkor Máriával. Szinte azt mondhatnánk/gondolhatnánk, hogy ez a mondat az ő személyes ideálja. Nap mint nap a családjára volt a legnagyobb gondja. Nagyon szerette a rózsákat és gondozta őket, nagy szenvedéllyel tervezte a kertet, hogy újra és újra kifejezhesse felesége iránti szeretetét egy a reggeli harmatban frissen kivirágzott rózsával. Ő volt Mária Rózsa-lovagja.

Nemcsak a család volt fontos számára, hanem minden találkozás is. Olyan embereket keresett, akikkel jól tudott beszélgetni a világ minden témájáról. Ferry nagyon élvezte a társaságot. Elemében volt sok ember között. Valószínűleg egész életében ilyen volt, hiszen fiatalkoráról is úgy mesélt, hogy fontos volt neki a zene és a tánc. Báli szezonban egyik



báli megnyitóról a másikra mentek. És a társaságban Ferry ismerkedett, barátokat gyűjtött. Később velük levélben és telefonon tartotta a kapcsolatot. Amikor az utóbbi időben már sokakat telefonon kísért, sokan nem tudták maguk elhagyni a házat, szeretett hallgatni és bátorító szavakat találni, mert „mindig van valami szép az életben”. A legnagyobb bánat, teher, akadályok és kihívások közepette mindig az élet szépségét kereste.

Kedves Ferry, köszönjük a gondoskodásodat és a figyelmességedet, mellyel felénk, családot, barátaid és ismerőseid felé fordultál! Örömet okoztál nekünk ezekkel, és a felénk való fordulásod mögött felismerjük Istenünk gondoskodó szeretetét, aki eszközként használt téged.

.....

Itt vagyok, segítek.

.....

Ferry mérnöki munkájáért sokan hálásak. A bécsi nauschgasse-i családi ház az ő munkája volt. És később is ahol otthont kellett teremteni, ott azonnal nekiállt gondolkodni fejben, szívben, lélekkel: „Hogyan tudnánk úgy berendezni, hogy kényelmes, szép, otthonos és praktikus legyen mindenki számára?” Utolsó munkájával tavaly télen végzett: Johannának, Marcinak és Annamáriának csinált náluk speizt és ruhatárat. „Itt vagyok, segítek” – éreztük Ferrytől, amikor segítségre volt szükségünk. Nem tolakodóan, hanem egyszerűen, teljesen természetesen fejezte ezt ki.

Kedves Ferry, te úgy érezted, hogy Isten teljesen elfogad és szeret téged. Köszönjük, hogy te ebből a szeretetből nemcsak hogy éltél, hanem éreztetted velünk is Isten szeretetét azáltal, ahogyan ott voltál mellettünk! Mária, Alice és Johanna szavaival szeretném befejezni: Kedves Apa, csak csodálni tudtuk a nehéz és hosszú kórházi tartózkodásodat. Egy évvel ezelőtt, a rózsafüzérrel a kezeden, 40 napig kitartottál, és harcoltál azért, hogy még egy évig velünk legyél. Köszönjük a példádát a végtelen lelki erőben a Szentháromság által: az Atya a Fiú és a Szentlélek által.

Hálával emlékezünk a lényegre: az irántunk, létezésünk iránt érzett örmödre és szeretetedre, melyet szavakban és egész testtartásodban fejeztél ki nekünk. Mindig érezhettük, mennyire szeretsz minket. És ezt az érzést adtad nekünk minden alkalommal, minden látogatáskor, minden hazatéréskor. Éreztetted velünk: AZ ATYA ÚGY SZERETI GYERMEKÉT, MINT A SZEME FÉNYÉT.

Csermák Péter atya beszéde a temetésen



Lekvár



Mint ahogy a nyár nem múlhat el parázson vagy szabad tűz fölött készült ételek nélkül, úgy a különböző színes, illatos, zamatos, formájukban, méretükben is különböző gyümölcsök nélkül sem. Két egymástól teljesen idegen műfaj, de mégiscsak egy üzenetük van: a meleg, a fény, a bőség, a jólét, a közös élmények és élvezetek hordozói.

De amíg a bogrács vagy a grillrács a pillanatnak, néhány órának, az ősze-gyűlt társaságnak vagy a szűkebb családnak szól, addig a nyári gyümölcs messzebbre néz. Amíg a szezonja tart frissen gyakran fogyasztjuk, de a telítődés küszöbén előfordulhat, hogy nagyobb mennyiséget szerzünk belőle, hogy későbbre is jusson, magunk előtt látva a hétvégi lusta reggelek friss palacsintáiból kicsorduló aranyárga barack, vagy a selymesen pirosuló málna lekvárját. Nem beszélve a karácsonyi zserbóról, vagy a farsangi fánkról. Ők is lekvárra éheznek!

Egyetemi jóbarátom anyukája fejlesztette tökélyre az örömet adó őszi-barack és az élvezettel teli, buja sárgadinnye elegyből főzött sűrű szaftú, darabos, olykor roppanós lekvárt, amiből gyakran került egy-egy üveggel a heti ellátmányba. Eb-

ből aztán a diák albérlet közös reggelijeit gazdagítottuk. Az akkor még barátnőm is kóstolta többször, és szerencsére nem felejtette el. Ma került üvegekbe itthon az idei főzet...

A héjától megfosztott, kimagozott, sárga bélű, lédús és édes őszibarackot kockákra vágjuk, vérmérséklet és ízlés szerint cukorozzuk, és összerotyogtatjuk. Ne főzzük szét, maradjon egy kis erősebb textúrája a baracknak, és amikor a finom illat betértette a lakást, a kimagozott, meghámozott és felszeletelt dinnyét kisebb kockákra vágva adjuk hozzá, és azzal együtt főzzük néhány percig a szépen ragyogó lekvárunkat.

Négy kiló barackhoz nyugodtan tegyünk hozzá egy egész sárgadinnyét, de nagyon ügyeljünk arra, hogy ne az egészet! Ha már amúgy is a piacon vagyunk, a hentesnél szeleteltessünk nagyon vékonyra néhány tízdeka combsonkát vagy szárított füstölt tarját, és amíg a barack meg a dinnye összeszoknak, nyugodtan tépkedjük szálaira a sonkát, kockázzunk hozzá a behűtött dinnyéből, és gondoljunk a majdan frissen kisütött fánkjainkra kanalizott lekvárra. És nézzük, ahogy az illatos gőz száll. Felfelé.

A sav frissebbé teszi az egyre jobban illatozó csemegét, egy fél citrom leve jót fog neki tenni. Mivel a leve folyós, a pektin sokat segít, hogy sűrűsödjön, bele is turmixolhatunk egy kicsit a masszába, de ne nagyon, maradjanak meg a gyümölcsdarabok is a lekvárban. Ha mindezzel megvagyunk, mehet üvegbe és dunsztba.

Ha volt szerencsénk kóstolni passiógyümölcsöt, akkor arra fog minket emlékeztetni ez a főzet. Hihetetlenül sokrétű, elegáns és különleges, szinte parfümös lesz a végeredmény. Mint az egyetemi évek lekvárjai, azok tényleg emlékeztetnek. A házasságban születettek pedig igazán értékesek. Az utóbbiak jobban sikerülnek.





Gyerekszój

Gyerekeink papás-mamást játszanak. Juli egyszer csak boldogan előránt egy babát teljes harci díszben:

– Nézd, már meg is született!!!

Mire az újdonsült apa rezignáltan mormogja maga elé:

– Csak tudnám, mikor ettél ruhát, hogy már fel is van öltözve a baba...



Uzsonna végén mindenkinek adtam egy kis csokit, de én nem ettem meg egyből, csak odakészítettem a tányéromra. A négyéves Bálint megkérdezte:

– Anya, megehetem a csokidat?

– Nem, mindjárt megeszem, ha lesz időm! – válaszoltam.

– De Anya, nekem van időm!



Újév napján kérdezem a gyerekeket:
– Na, ki tudja, milyen Mária-ünnep van ma?

A 11 éves fiunk rávágja:

– Szomjoltó Szűz Mária!



Nagyfiunk 10 évesen:

– Képzeld, Anya, a hatodikos barátomnak elkezdett nőni a bajsza! Kis, fekete csíkok voltak a szája fölött. És amikor megmosakodott, akkor is rajta volt!



Játszótéren vagyunk, indulni készülünk.

– Mindjárt mehetünk, csak még elmegyek mosdózni.

– Itt??

– Hát tudod: odamegyek a fához, és pisilek.

Beérett a logopédus munkája:

– És képzeljétek, az xy-ék nem is jégen hokiznak, hanem...

– Rrrrrrén!



Fülöppel beszélgettünk az esküvőről, hogy az együttjárás alatt van ideje átgondolni az ifjú párnak, hogy paszszolnak-e egymáshoz. Fülöp csodálkozva kérdi:

– Miért apa, focizni is kell nekik?



M-ék az iskolában egészségnapon vettek részt, ahol kaptak egy promóciós fogkrémet is. Este lelkesen, fogát csattogatva jön le a lépcsőn:

– Halljátok, milyen jól tudom csattogatni a fogaimat? Úgy érzem, kétszer olyan erős lett a fogzománcom!



Sok fejlesztés történt az utóbbi hónapokban is Óbudaváron.

Látványos a következő új épület növekedése: most már senki nem reménykedhet benne, hogy mégiscsak úszómedence lesz belőle. Köszönjük a kivitelezők rugalmasságát, akik a 9 órás szentmisék idejére elcsendesítették flexeiket, fúróikat, vésőiket. Nagy népszerűségnek örvendett a betonpumpáló gép érkezése, kicsi és nagy odasereglett, hogy lássa a hatalmas mennyiségű maszsa elterítését. A biztonság kérdése is megoldódott: profi kerítéssel vettük körül az építési területet, hogy a jövő nemzedék potenciális építőmesterei ne essenek kísértésbe – és gödörbe!

A Mária-kert látványos érése, burjánzása mellett gyönyörűen megeredt a kápolna körüli gyepszőnyeg is; nem csak a miséken lehet már a padokat odatenni, de hemperegni is kiváló rajta. Nagy kánikulában pedig kifejezetten jól esik a hűvös vízpermet, amikor beindul az öntözőrendszer. Köszönjük a gondos kertépítőnek, aki rendszeresen jön, hogy karbantartsa a területet. Gyanús, hogy a kápolna vonzása is közrejátszik ebben. Legjobb persze, amikor a felesége is eljön veled!

Elkészült a terasz alatti tér végleges beépítése is. Köszönjük a sok önkéntes munkát: konyhabútor összeszerelést, takarítást, macska-kitesékelést. Adományozóknak hála szép masszív asztallapok is érkeztek és mikrohullámú sütő is van a kinti részen. Ez a párhuzamos családnapok gördülékenységéhez nagyban hozzájárul: a kisebb csoport az Ozsváriban van délelőttönként és a terasz alatt étkezik. Van külön kis „kávézó sarok”, így a szüneteket is jól el tudják ott tölteni. Hála a házigazdák és előadók sok-sok egyeztetésének és odafigyelésének a párhuzamos családnapok gond nélkül zajlanak. A gyermekvédelmi foglalkozások is hozzájárulnak a hét jó hangulatához, nyitottság és odafigyelés jellemzi a felnőtteket és a gyerekfoglalkoztatókat egyaránt.

A falhűtés az első családnapos héten még tesztüzemben ment, de a második héten már annyira jól



működött, hogy a máskor forró előadóteremben több hölgy is kardigánba burkolózott! Azoknak a családoknak, akik nem tudtak hűtött apartmanban helyet kapni, ventillátorokat bocsátottunk a rendelkezésükre, hogy enyhítsük a kánikula okozta kellemetlenséget.

.....
...a párhuzamos
családnapok gond
nélkül zajlanak.
.....

Nagy öröm együtt dolgozni a fiatal konyhas segítőkkel: ügyesek, pontosak, viccesek, kommunikatívak és feldobják a tábortüzes műsorokat is – például a kulisszatitkok kiteregetésével :).

A lánytáborok idején a fel-felbukkanó, Balatoncsicsóból gyalogosan zárándokoló lánycsapatok színesítik az óbudavári hetek amúgy is mozgalmas életét. Szívmelengető a tudat és érzékelés, hogy a vezetők mindent megtesznek a lányok testi-lelki jóllétéért, gazdagodásáért.

Sikere van a pénteki délelőttökön vesszővel, csuhéval, metszőollóval és barátságos lelkülettel érkező Horváth Józsi és Mariann kézműves foglalkozásának. A megfáradt gyerekfoglalkoztatóknak is könnyebbség, hogy az utolsó és leghosszabb délelőtti szolgálatukhoz ilyen támogatást kapnak.



Újra énekel a lelkünk reggeltől estélig...

Van, amikor egy hét annyira megtölti szívünket és lelkünket, hogy még napokkal, hetekkel később is visszavágyunk. A schönstatti családnapok pontosan ilyen volt: közös imák, mély beszélgetések, sok nevetés, játék – olyan pillanatok, amik örökre velünk maradnak.

Aki volt már ilyen táborban, tudja, hogy utolsó nap, „aratáskor” számot vetünk, hogy mit viszünk magunkkal, mit vállalunk... Erre a számvetésre felhívva szeretnénk leírni az érzéseink, gondolataink, elhatározásaink foszlányait és tapasztalatainkat erről hétről.

A lelkünkben hála él a tartalmas, mindig aktuális témákat érintő előadásokért, előadókért és házigazdáinkért; a lelkes, megbízható gyerekfoglalkozta-

tókért; gyerekeink önfeledt mosolyáért; a reggeli közös misékért; az esti közös imákért; a mély beszélgetésekért; a közös játék közbeni hatalmas kacagásokért. Békességgel és megnyugvással gondolunk vissza a biztos tudattal, hogy nagyon jó helyen vagyunk e közösség ölelő karjai közt. Igazából nagyon nehéz pár mondatban összefoglalni azt az érzéskavalkádot, amit ez a tábor hagyott bennünk...Azóta is minden áldott nap erről beszélünk. Nagyon jó volt egymással kettesben (Máriával hármásban...) beszélgetni; fel-emelő érzés volt meghallgatni a párok teljesen nyílt, őszinte, mély bemutatkozásait; csodálatos volt ilyen sokat énekelve, imádkozva dicsérni Máriát. A közös strandolás; az esti fergeteges játékok; a péntek esti tábortűz, a „Ki mit tud?” ; a fagyizások; a kecskék simogatása; a szénabálák megmászása; a gyerekfoglalkoztatók élettel teli fiatalos csibészégei és mosolyai; Péter atya jelenlétének minden pillanata; mind mind plusz „töltetet” adtak az együtt töltött hétnek.

Ami még bennünk él az a tettere készség. Mert amit hallottunk, tapasztaltunk és elterveztünk azt cselekedetekre szeretnénk váltani. Ahhoz, hogy a csodák eljöjjenek köznénk, családjunkba, szeretteink köré, ahhoz cselekednünk kell. Segíts magadon az Isten is megsegít! – mondja a mondás. Ahhoz, hogy a vizet borrá lehessen változtatni, kell a víz: a cselekedet; a gyarló, emberi botladozás; jószándékkal teli szerető cselekvés; és akkor jön Jézus és megteszi a csodát: a vizet borrá változtatja. De a csodához kell az éltető víz, a cselekedet.

.....

Mert amit hallottunk,
tapasztaltunk
és elterveztünk
azt cselekedetekre
szeretnénk váltani.

.....



Személyes eszményünk a család

Az önnevelést önmagunkon kell elkezdni, mondta valaki félig viccesen az aratás során indított beszélgető körben, miközben az Uzsalj-Pécsi házaspár figyelmesen hallgatott minket, ki mit visz haza abból az egy hétből, amelyet velük és a kentenich-i pedagógiáról szóló előadásokkal töltöttünk. Pedig Ritának és a házigazdáknak sem volt könnyű dolga: ez volt az első alkalom, hogy Óbudaváron 21 család jött össze (akik példás szorgalommal és fegyelmezettséggel csinálták végig a hetet), a rengeteg eltérő életállapot és a gyermekek szórt életkora ellenére ideális vezérfonalat találtak, bizalomteljes és befogadó légkört teremtettek, amiből bőven vihettünk magunkkal muníciót a háziszentélyünkbe és a hétköznapijainkra.

.....

...legfontosabb
alaptézis a személyes
eszmény megtalálása.

.....

Rita remek pedagógiai érzékeléssel választotta ki az első előadást, amely személyesen is megfogott minket, hiszen az első és legfontosabb alaptézist fektette le: a személyes eszmény megtalálását. Ez azért is különösen inspiráló és megerősítő, mert noha házasságunkban kezdetektől a család áll személyes életünk erőterében, mégsem mindig könnyű szembesülni azzal, hogy a világ egészen mást duruzsol a fülünkbe. Pénz, karrier, boldogulás, ezek mind elvonhatják a figyelmet, és kizökkenthetnek abból a kerékvágásból, amelyben megtaláltuk azt a középpontot, ami Isten különleges és egyedi terve velünk, amelyben kibontakozhatunk és nyugvópontra lelhetünk. Ahogy Rita fogalmazott, életünk részei olyanok, mint a fémreszelék szemcséi, amelyek a mágnes köré rendeződnek. A mágnes az, amit életünk középpontjának választunk – egyáltalán nem mindegy tehát, hogy a mások értékelésétől független önbecsülés eléréséhez milyen eszményt párosítunk.

Különös megtapasztalás volt számunkra az is, amelyet már számos családnapon megéltünk: a sok eltérő háttérű, gyerekszámú család egy közös vezérfonallal mentén osztotta meg tapasztalatait. Idén a nehezített gyermekvállalás volt ez a közös igazodási pont, amelyben nekünk is volt részünk az elmúlt időszakban. Több család is beszámolt hasonló veszteségről, és sokan érkeztek szívükben kihordott gyermekekkel. Ritának és a többi családnak hála azt is megfogalmaztuk, hogy az életünkben megélt veszteséget újra tudjuk keretezni és egy más szűrőn keresztül kezdhessük meg a feldolgozását. Nagyon megindító volt szembesülni azzal, hogy nem vagyunk egyedül, ami

megerősített bennünket abban is, hogy családcsoportba jelentkezésünket elindítsuk.

Természetesen előkerült a héten a média és az okoseszköz-használat kérdése is, amely sok családot szólított meg: volt szülő, aki maga is elhatározta, hogy átvált „butatelefonra”. Mi ebben eddig is szigorúak voltunk, de azért kaptunk feladatot Ritától, hogy megtanítsuk gyermekeinket (és magunkat is) a képernyőmentes szabadidő eltöltésére. Ebben aztán Kantenich atya borítékba rejtett üzenete is megerősített minket, aki azt írta: „Szállj szembe szeretetből!” Különösen fontos ez az üzenet a mai korban, amikor a szülők sokszor tévesen értelmezett jóságból nem szabnak pontos határokat gyermekeik számára. Pedig – ahogy Ritától most megtanulhattuk – ez a gyermekkori megélés alapvető szükséglet ahhoz, hogy kudarctűrő, vágyakozni tudó, kereső és mozgásban lévő, végső soron pedig boldog felnőtteket neveljünk, akik egy-egy hiba után is tudnak újrakezdeni.

A hatékony eszményt tehát nekünk kell megtalálnunk és példát adnunk gyermekeinknek, hogy irgalmas szeretetünkön keresztül megtapasztalják azt az INGABIZTONSÁGOT, amelyből bátran merhetnek majd kirepülni.



Vágyaink által vezetve Rómában

Idén májusban a Magyar Schönstatt Családmozgalmat is képviselve Marton Zsolt családreferens püspök atya vezetésével vettünk részt a Családok, gyermekek, nagyszülők és idősek jubileumi találkozóján Rómában. Nagy lelki élmény volt zarándokként bevonulni a Szent Péter-bazilikába, áthaladni a szent kapukon és részt venni XIV. Leó pápa szentmiséjén. Most azonban itt a schönstatti vonatkozású kincseinket szeretnénk megosztani Veletek.

A második napunk végén már nagyon vágytunk rá, hogy a két római schönstatt kápolna valamelyikébe eljussunk. A Google Mapsen próbáltuk megnézni, hogy milyen útvonalon, mennyi idő alatt lehetne eljutni a közelebbi kegyhelyre, de kérdéses volt, hogy időben meg tudnánk-e érkezni (még

Megtapasztaltuk,
hogy milyen
megajándékozottnak
lenni.



zárás előtt), regisztráció nélkül vajon fogadnának-e, és már kellően fáradtak is voltunk. Amint elengedtük aznapra ezt a vágyunkat, egy kisebb csapatra lettünk figyelmesek schönstatti zászlóval. Kiderült, hogy braziliai testvéreinkbe „botlottunk”. Papi vezetőjük Csermák Péter atya novícius-társa volt. Ők nemrég jártak a Cor Ecclesiae /Egyház szíve/ kápolnában és bátorítottak minket is a meglátogatására. Az egyik nővér telefonszámát is megadták. Másnap délelőtt – látva a zsúfolt délutáni programot – „most vagy soha” gondolattal a fejünkben a nagykanizsai schönstatti családreferens házaspárral nekivágtunk az útnak. Térkép alapján gyalogosan 30 percnyire voltunk a központtól. A koordinátánkat elérve azonban egy forgalmas út és két magas várfal választott el még minket a céltől. Egy nagyobb kerülővel tudtunk a várfalon átjutni, majd a forgalmas úton visszaérni a kápolnához. Ott egy erődítményként zárt kapu fogadott minket, ahová pont akkor érkezett oda egy gyermekes házaspár, akik előre beregisztráltak és így miattuk kijött egy nővér, hogy beengedje őket. Általuk mi is bejutottunk, és mint megtudtuk, a kápolnában éppen akkor kezdődött egy spanyol szentmise. Beköszönve a Szűzanyának láttuk, hogy maga José Luis atya miséz, akivel korábban már ismertük egymást. Megkérte, hogy mutatkozzunk be a spanyoloknak majd ezután óbudavári élményeit osztotta meg, lelkesen beszélve a magyar mozgalomról. Később a kegytárgyboltban magyar beszédünket hallva megszólított minket Böbe nővér Erdélyből, akihez 1 hónap múlva megyünk családakadémiai előadást tartani. Hatalmas kegyelemként éltük meg megérkezésünket a kápolnához, az odavezető utat és a találkozásokat. Megtapasztaltuk, hogy milyen megajándékozottnak lenni, ha merjük követni a vágyainkat. Mater habebit curam.



Regina Mater Ecclesiae

A 2025-ös Szentévbén a nemzetközi Schönstatt Család egy különleges ünnepet ült a Róma melletti Belmontében: megkoronázta Máriát, mint az Egyház anyját és királynőjét (Regina Mater Ecclesiae). A belmontei szentélyt a Schönstatt Család Kentenich atyának építette aján-dékul, megemlékezve egy 40 évvel korábban neki tett ígéretről. A szentély küldetése: Mária segítségével megvalósítani Kentenich atya vízióját az új partok egyházáról. Milyen lesz Kentenich atya szerint az új egyház?

- Az átlelkedített hagyományokat őrző, ám a merev formáktól szabad egyház.
- Egy olyan egyház, amelyet rendkívül mély testvériség egyesít, de ugyanakkor hierarchikus, atyai irányítás és kormányzás alatt áll.
- Egy olyan egyház, amelynek küldetése, hogy a ma és a jövő kultúrájának és világának a lelke legyen.
- Egy olyan egyház, amelynek Mária a mintaképe és anyja.
- Egy szegény egyház, amely egyre inkább elbúcsúzik a szokásos pompától, a szegények barátja, aki nem keresi állandóan az állam jóindulatát és tetszését.
- Egy olyan egyház, amely nem támaszkodik a gazdagságra és a politikai hatalomra, hanem teljesen új módon lesz nyitott a Szentlélek működésére. Egy olyan egyház, amelyet teljes mértékben a Szentlélek irányít.
- Alázatos egyház, amely bűnösnek vallja magát, és bátorsága van bocsánatot kérni.

A koronázási ünnepel Schönstatt történelmének 4. mérföldkövére (Kentenich atya száműzetésének vége), a II. Vatikáni zsinat lezárásának 60. évfordulójára és Kentenich atya VI. Pál pápának tett ígéretére (hogy Schönstatt mindig közreműködik majd, hogy az egyház a zsinat szellemében épüljön) is emlékeztünk.



A Schönstatt Családból sokan már a pünkösdvasárnap előtti vatikáni vigli-ára is együtt készültek egy rövid római zarándoklattal. Palotti Szent Vince sírjánál is imádkoztak, majd együtt vettek részt vasárnap a pápai szentmi-sén. A koronázási ünnep pünkösdhétfőn volt, 500-600 zarándok érkezett, főként Latin-Amerikából, az USA-ból, Németországból és Olaszországból.

A hosszú és szép ünnep kapcsán három részletet szeretnénk kiemelni:

A korona hátoldalán (többek közt) az egységkereszt hátoldalán is szereplő mondat áll: „*Clarifica te*”: *Dicsőítsd meg magad!* Mint Schönstatt történelmé-ben oly sokszor, ezen a koronázáson is megélhettük, hogy ez a felhívás legin-kább úgy válik valósággá, hogy az ég megérinti a földet. A koronát, egy sú-lyos beteg braziliai nővér, Sr. M. Roseli Romancini készítette. Még csak 48 éves volt, nem sokkal azután halt meg, hogy Ferenc pápa, pár hónappal ha-lála előtt (2024 októberében) megáldotta a koronát.

A belmontei kápolna egyik különlegessége, hogy a szentélyben lévő korsót rendszeresen cserélgetik, hisz a világ különböző tájain élő, mindenféle nem-zetiségű schönstatti adományozott már korsót a szentélynek. Ez a gesztus is



a szentély nemzetköziségét kívánja kifejezni. Ehhez hasonlóan az ünnepre érkezett zárandokok is elhozták a maguk kisebb-nagyobb közösségeinek koronáját, és az ünnepi misén a megkoronázott MTA kép köré tették. Szép jele volt ez a testvériségnek, melyet az egész ünnepen megélhettünk. (A koronákat nem fogják cserélni, de a központban egy kiemelt helyen kiállítva meg lehet nézni őket.)

A harmadik mozzanat az ünnep előestéjéhez tartozik. Mi autós zárandokokként érkeztünk, szállásunk is a kisbuszunkban volt. Pár héttel az ünnep előtt érdeklődtünk, hogy parkolhatunk – aludhatunk-e valahol a központ területén. Örömmel megengedték, sőt nagy meglepetésünkre azt kérték, hogy közvetlenül a szentély mellé álljunk a kocsival, hogy a jelenlétünkkel vigyázzunk a szentélyre, nehogy megzavarja valami az ünnepi előkészületeket. Lelkesek voltunk, hogy ha csak egy estére is, de a szentély őrei lehettünk (guardiani del santuario). Szép lenne ezt a feladatot lélekben továbbvinni és a szentély őreiként azon munkálkodni, hogy az óbudavári szentélyhez érkezők egy imádságra hívogató, megújulásra ösztönző kápolnában újra és újra meg tapasztalhassák az egymásba írt szívek kegyelmét.



Örömmel adjuk hírül, hogy

Pécsi Rita „nevelőtársunk” nemrégiben Tanúságtevő életért díjat kapott. Schönstatt pedagógiai tevékenységének: az Organikus Pedagógiának is szép elismerése ez a díj! Különösen szép, hogy a méltatás főleg azt emeli ki nagy értéként, hogy a minőségi szakmai tudás nála szorosan összefonódik a schönstatti életével, a megélt keresztény hitéből fakad a munkássága. Nemde efelé tartunk mindnyájan, nemde ez az eszményünk, hogy az életből fakadjon és az életet táplálja a munkánk?? Örvendezzük hát meg alaposan ezt az elismerést!

.....
...úgy válik valósággá,
hogy az ég
megéri a földet.
.....





Ünnepek és gondosKodás

Szűzanyánk gondoskodását éljük meg nap mint nap a budapesti Közösségi Helyünkkel kapcsolatban, mert több öröm- és reményteli eseménynek volt és lesz a helyszíne a KH, melyekkel a szívünket emelhetjük az ég felé. Odaadásunkat és hűségünket ajándékozzuk Máriának, aki pedig kegyelmi adományaival halmoz el bennünket.



A Szűzanya hónapjában, a szövetség napján tartottuk a már hagyományosnak mondható MajáliSch-t. Hálaadásra és szövetségünk megújítására gyűltünk össze egy kis, de annál lelkesebb és vidámabb csapattal. Péter atya által celebrált szép szentmisével kezdtük a napot. Mária kegyelmi ajándékaként éljük meg, hogy minden szentmise, amit a KH-n ünnepelhetünk, mélyen megérinti a szívünket, tüzesíti a lelkünket. Tipikus majálisos ebéd, a KHodog után, ifjúságunk néhány tagja a gyerekeket egy kincskereső játékra várta. Ünnepünk lezárásaként Julie nővér képekkel, videókkal illusztrált előadásával mutatta be nekünk az ausztrál schönstatti mozgalmat.

Június 4-én különleges vendégeket fogadhattunk. Gertrúd-Mária nővér bécsi nővéreközössége egy kirándulás keretében látogatott Budapestre. Még sosem volt egyszerre kilenc (!) nővér a KH-n! Öröm volt együtt lenni velük, akik még egy gyönyörű Magnificat eléneklésével is megajándékoztak minket.



Június 18-án került sor M. Julie nővér háziszentélyének és irodájának a megáldására. Julie nővér irodája budapesti Közösségi Helyünk emeletén található, közvetlenül a lánymozgalmi szoba mellett, így még könnyebben segítheti a rábízottakat.

Hálásak voltunk, hogy a Magyarországon szolgáló nővéreink mellett, két német felelős nővér is részt vett, nemcsak az ünneplésben, hanem az agapé előkészületeiben is.

Szép és meghatározó liturgiában lehetett része mindazoknak, akik személyesen, vagy online voltak jelen. A szertartás kere-

tében a háziszentély minden fontos berendezési tárgyáról, képéről egy kis elmélkedést hallhattunk. Igazán nagy ajándék volt, amikor az öt jelenlévő nővér együtt énekelt. Az esemény szentmisével folytatódott, melyet Péter atya celebrált, majd agapéval „ünnepeztük meg az ünnepet”.

Érezzük, Háromszor Csodálatos Anyánk nemcsak a lelkünkéről gondoskodik, hanem az épületről is. Szeptemberben nagy felújításba kezdhetünk. Az ifjúsági konyha, Péter atya irodája és a szentély mögötti fürdő egyre kritikusabbá váló állapotáról már adtunk hírt korábban. Nagyon nehéz volt meghatározni, mi okozhatja a falak folyamatos ázását. Májusban végre kiderült, hogy egy földben lévő csőszivárgás eredményezte a vizesedést.

A felújításra beadott pályázaton a kért összeg felét sem kaptuk meg: 4 millió forint, csak arra ad lehetőséget, hogy a fent említett helységek rendbe tételét elkezdjük, de nagyon hálásak vagyunk ezért az összegért is. Azonban nagy szükségünk van mozgalmunk családjainak nagylelkű támogatására is. Hiszünk, hogy Mária tökéletesen gondoskodik mindenről és hálásan megjutalmazza az Értet, Neki adott adományokat!

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk Budapesten is!

Adományaitokat az Erős Fiatalokért Egyesület számlaszámára tudjátok küldeni, felújítás megjegyzéssel: MagNet Bank: 16200151-00228804

Hálás szívvel köszönjük az ifjúság és a budapesti régió családjai nevében is!

...minden szentmise
megérinti a szívünket,
tüzesíti a lelkünket.





Élet a terített asztal körül

Talán mindannyiunk számára közös tapasztalat, hogy egy szépen megterített asztal látványa- főleg, ha még finom illatok is társulnak hozzá – az ott-honosság elsőszámú jelképe.

Milyen felemelő érzés egy fáradt nap után hazaérkezve asztalhoz ülni, megpihenni.

Az asztal körül elkezdjük elengedni a napi gondokat és újra megtalálni a saját ritmusunkat. Egy hely, ahol együtt lehetünk, egy közösség, ahol gyökeret ereszthetünk.

Egy földrengésben a romok alá szorult egy családapa. Nehéz pillanataiban a családjára gondolt, az utolsó emléke róluk az aznapi közös – igazán jóhangulatú – reggeli volt. Békességet adott neki annak a tudata, hogy ha nem is éli túl a katasztrófát, a gyermekei ennek a reggelinek az emlékével gondolnak majd rá. Az édesapát sikerült kimenteni a romok alól és néhány év múlva az egyik fia egy újságcikkben arról írt, hogy a közös asztalhoz kötődő együttlétek micsoda egységbe kovácsolták a családjukat.

Ha körbenézünk ebben a rohanó világban, azt fogjuk tapasztalni, hogy az étkezés olyanná válik, mint a benzin: pusztá alapanyaggá, ami felgyorsult életünkhöz adja meg a lökést. Ha ezt hagynánk, a családi étkezések többnyire véletlenszerűvé válnának. Nehéz tapasztalat körülöttünk, hogy a családoknak nem jut ideje asztal köré telepedni, vagy ha asztalhoz is ülnek, akkor sem a közös együttlét van a középpontban, hanem valami egészen más. Kutatások bizonyítják, hogy ahol a családi asztalok kiszorulnak a lakásból, ott a képernyők kerülnek a figyelem középpontjába.

Mit tehetnénk azért, hogy az asztalközösség ne csak testi szükségleteink ki-elégítését szolgálja? Hogyan tudnánk másként tekinteni a terített asztalra?

Amikor az imádságban meghívjuk Jézust az asztalunkhoz, akkor Jézus jelenléte az asztalközösségünket egy magasabb dimenzióba emeli. Jézus tudja, hogy az étkezés központi helyet foglal el az ember életében. Gondoljunk csak bele: Jézus első csodáját a kánai menyegzőn egy lakodalmi asztaltársas-



ság szeme láttára tette, a csodálatos kenyérszaporítás alkalmával mintegy 5000 embert lakatott jól és folytathatnánk a sort még számos példával, melyek mind a legcsodálatosabb dolgot készítik elő: azt, hogy Jézus a kenyeret és a bort választotta, hogy az Oltáriszentségben nekünk adhassa önmagát. Jézus életének minden egyes mozzanata azt készíti elő, hogy az utolsó vacsorán Asztalt készíthessen számunkra és az Élet kenyérével táplálhasson minket. Ebből az asztalból forrászik minden, ami a keresztény hitünk alapja: az Oltáriszentség, a papság, a szentmise és végső soron a mi, családi asztal mellett való szolgálatunk is.

Milyen természetes késztetés bennünk az, hogy tápláljuk azt, akit szeretünk!

Aki táplál, az szeret, tehát önmagából ad, akit táplálnak, az ebben a szeretetben növekszik. Aki nem tud táplálkozni, az kimerül... Krisztus azt ígéri, hogy aki odaül az Ő asztalához és eszi az Ő testét, az nem éhezik meg soha. Krisztus tápláló jelenléte az Oltáriszentségben a forrás ahhoz, hogy a mi jelenlétünk is táplálóvá válhasson családjaink számára.

Ez a tápláló jelenlét szenteli meg az asztalközösséget és teszi krisztusivá, ahogy Kantenich atya is mondja: **a családi asztal oltár.**

A **közös asztal** tehát- legyen az bármilyen hétköznapi, bármilyen egyszerű – **szent**, mert a legelemibb szükségleteinken keresztül összekapcsol az Istennel és előrevetíti azt a menyegzői lakomát, melyhez Jézus hasonlítja a mennyek országát, ami reményeink szerint ránk is vár...



.....

...a közös Asztalhoz
kötődő együttlétek
micsoda egységbe
kovácsolták
a családjukat.

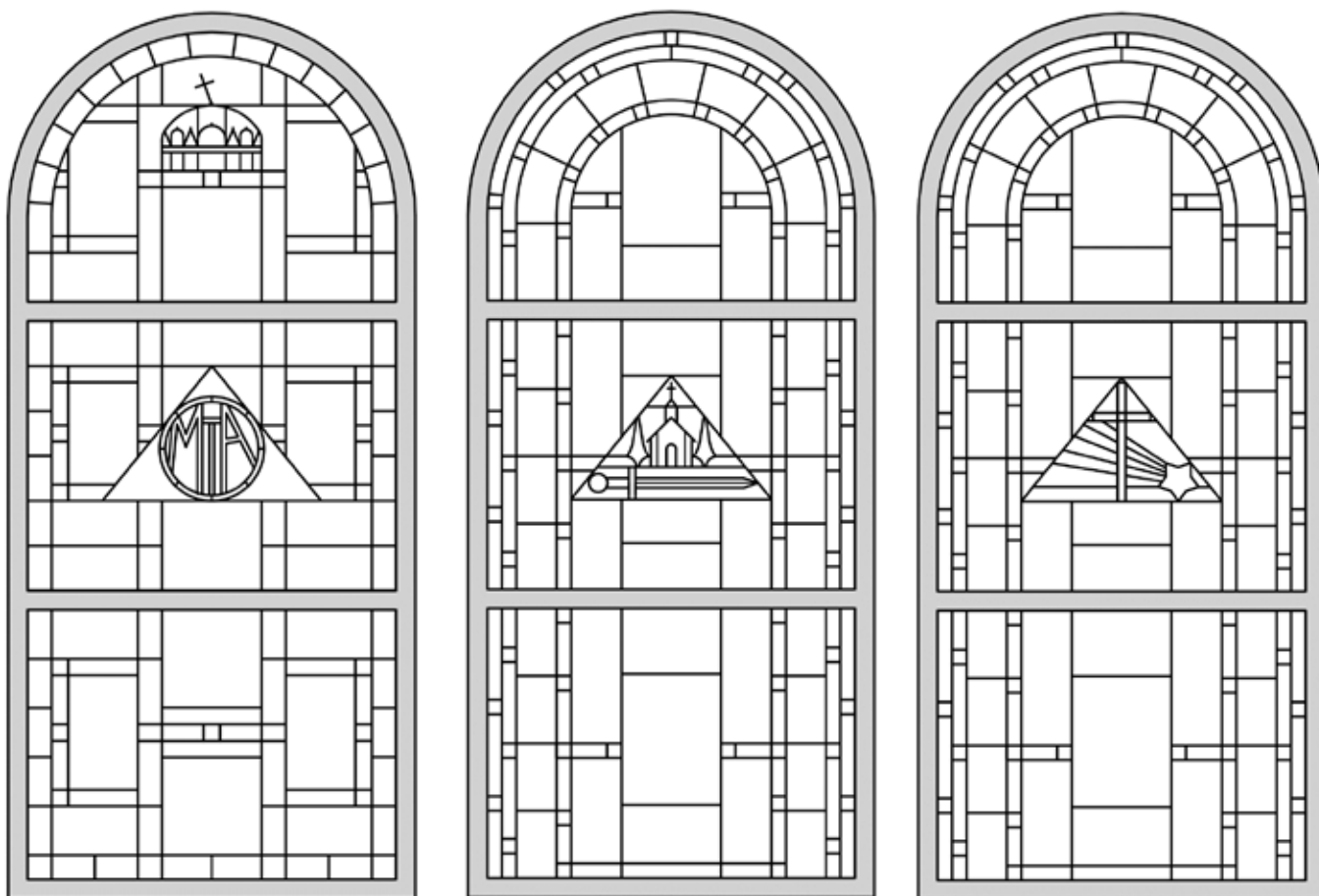
.....



Kedves Gyerekek!

Emlékeztek arra, hogy a nyári családnapokon milyen csodásan árad be a fény az óbudavári Schönstatt-kápolna ablakain? És arra, ahogy a fény ragyog, tündöklök, színeket vetít a falra, a padokra? Színezzétek ki a képeket, ahogy emlékeztek rájuk, vagy amilyennek látjátok képzeletben!

Amíg színezték, nyissátok ki szívetek ablakait is, hogy Isten fénye besüssön rajtuk! Anya, apa mosolya, a plébánosok vagy hitoktatók tanítása Jézusról ezt a fényt tükrözi. Az a szeretet, ami belőle árad, felmelegít, és mi is tovább tudjuk adni a meleget! Adjátok Ti is tovább!



Királylányok hétvégéje



Mire az Oázis megjelenik, már a táborokon is túl leszünk, de még a nyár kitörése előtt, májusban lányhétvégét is tartottunk közel húsz alsóssal. Motónk a nemzetközi lánymozgalmi jelmondat volt: Ti vagytok az én élő koronám! A sok játék mellett különösen jól sikerültek a lelki programok, például az imádság a kápolnában, királyi gyermekségünket ízlelgetve. Julie nővér is eljött, és megismertette a kislányokkal az élő korona történelmét a lánymozgalomban, sőt, még a korona három értékéről – tisztaság, nemesség, hűség – is szerezhettek tapasztalatot. Szombat este mi más lehetett volna a program, mint egy királyi bál?! Mindenki felöltötte ünnepi öltözkékét, bondorodtak a frizurák, a délelőtti alkotott koronák a fejekre kerültek – így már bevonulhattunk a bálterembe, ahol köszöntöttük az est háziasszonyát: a Szűzanyát, majd kezdődhetett a tán! Vasárnap a szövetségi családokkal együtt tudtunk szentmisét ünnepelni, zárásként pedig koronás csoportkép is készült. Vezetőként sok kegyelmet éltünk meg a hétvégén, nagyon konkrétan megtapasztaltuk a Gondviselést. Örülünk, hogy a nemzetközi jelmondat a Magyar Lánymozgalomban is egyre több szívet megszólít, hiszen ezt az eszményt igazán érdemes a hétköznapiakban is élni, és ez a meghívás a legkisebbekhez is szól.



Lánytáborok



Mint minden nyáron, a schönstatti lányok idén is lánytáborban vehettek részt. A 12-13 éves korosztály tábora júliusban került megrendezésre.

A sok szórakozás mellett, megpróbáltunk egyre nagyobb hangsúlyt helyezni a lelki ívre. Minden nap egy-egy érzelem szerepét mutattuk meg. Ilyenek voltak például a szeretet és a harag vagy a félelem és a biztonság. A reggeli imákban a vezetők tanúságtételeket és rövidebb elmélkedéseket tartottak. Igazán jó volt megtapasztalni azt, hogy milyen nagy figyelemmel voltak jelen a lányok ezekben az imákban, és milyen mély gondolatokat osztottak meg. A nap folyamán olyan játékokat is szerveztünk, ahol a hét érzelmeihez lehetett közelebb kerülni. Szerintem a legnagyobb sikere a rövid színdarabok előadásának és az elmélyült érzelmfestésnek volt.

Hálás vagyok, hogy részt vehettem ebben a táborban a csodálatos vezetőársaimmal együtt, és újra találkozhattam sok kedves lánnyal. Azt hiszem minden vezető nevében mondhatom, hogy meghatározó élmény volt ez a hét, amiből mi is lelki töltődéssel térhettünk haza.



Július 27-én délután érkezünk meg a karádi szálláshelyre, ahol a barátnőimmel azonnal átrendeztük a szobát, hogy egymás mellett alhassunk. Az első este inkább a megérkezésről szólt, ismerkedős és beszélgetős játékokat játszottunk, aztán vacsora és esti ima következett.

Hétfő délelőtt meghallgattunk egy nagyon érdekes előadást a belső szabadságról, így jobban megérthettük ezt az elsőre nehezen értelmezhető témát. Az előadás után elkészítettük a borítékjainkat, amikbe üzeneteket írhattunk egymásnak, utána kirándulni mentünk. Átzarándokoltunk Andocsra, ahol Nyéky Kálmán atyával meglátogattuk a szentkutat, majd szentmisén vettünk részt a Nagybaldogasszony Bazilikában.

A következő nap hűvösebb volt az időjárás, így a vezetők bent tartották az előadást. Utána volt idő egyedül átgondolni pár kérdést: „Mi az, amit az életemmel kapcsolatban tudok kontrollálni? Mi az, amire nincs hatásom? Mit kezdek mindezzel – a hétköznapiakban miben élem meg a belső szabadságom?” Majd kiscsoportokban beszélgettünk tovább: „Milyen helyzetekben szeretnék tudatosabban jelen lenni, tudatosabban dönteni?” Kedd estére esett a dicsőítés, ami minden évben az egyik kedvencem, mert egy nagyon Istenközel élmény.

Szerdán a reggeli közben érkezett hozzánk Göncz Mária, aki nemrég tért haza Schönstattból. Aznap délelőtt ő tartott előadást. A belső szabadsághoz kapcsolódóan a határhúzásról beszélt nekünk, hogy ki kell állnunk magunkért, ha valaki túllépi a határainkat fizikai vagy lelki értelemben. Ez nekem nagyon sokat jelentett, és a komoly téma ellenére élveztem. Emellett természetesen nagyon jól éreztük magunkat a kötött programokon kívül is, és rengeteget nevtünk.

Az utolsó nap a takarításról, könnyes búcsúról és rengeteg ölelésről szólt. Úgy gondolom, ez a tábor mindannyiunknak feltöltődést hozott, amiért nagyon hálás vagyok a vezetőinknek.



Jubileumi fiútábor

Kisfarkasok 35 éve

Örömmel és hálával teli szívvel ünnepeljük a Schönstatti Fiúmozgalom 35 éves fennállását. Sokunknak a kezdeti tábori élmények meghatározóak voltak a schönstatti lelkeség felé vezető úton.

„Az ember legtöbbször nem érti – mikor benne van, zajlanak körülötte az események, akkor a legkevésbé –, hogy miért történnek vele a dolgok. Aztán egyszer talán, megállva, visszapillantva rájön, hogy nem a véletlen, hanem egy szerető kéz irányította a szálakat, fonta egybe vagy éppen választotta szét őket.” – írta Miki bácsi a kezdetekről.

.....
...„nem vagyunk mazsolák”, akiket
elfúj az első szél.
.....

Így 35 év után is a kezdetekhez való visszanyúlás, visszaemlékezés erőt, lendületet, lelkesedést ad. Lehetetlen összegyűjteni mindazokat az emlékeket, kalandokat, amiket az első „Kisfarkas” táboroktól kezdve a mostani Jubileumi Nagytáborig az erdőben alvó, összekarcolt kezű, koszotalpú ifjancok és immár a tábori élményekre vágyó édesapák is magukkal visznek. Néhány



pillanatképet azonban a múlt élményeiből, és a Fiúmozgalom kialakulásáról és formálódásáról a Fiúmozgalmi Krónika nyújt, mely az első 25 év eseményeit ízelegeti. Szép látni, hogy a nyári táborokon kívül az évközi időben is kibontakozott az élet.

Tábori szállóige, hogy „nem vagyunk mazsolák”, akiket elfúj az

első szél. Egyszer, amikor a viharvert időben alternatívaként a könnyebb utat javasoltam választani, a 6 éves fiam megjegyezte: „De hát te mondtad, hogy nem vagyunk mazsolák!” Így maradt a nehezebb út, melyen együtt küzdöttünk, erősödünk.

Hálás vagyok mindazoknak, akik elindították, kísérték, vezették a Fiúmozgalmat, és akik ezt az örökséget ma is lelkesen és időt, energiát nem sajnálva fáradhatatlanul továbbviszik, és lehetőséget adnak rá, hogy a gyermekeinket erős, az élet viharainak is ellenálló kiscirkusoknak nevelje a Szűzanya.

Nagytábor dal 2025

1. Ha nem értelek, ha nehéz veled
Együtt mégis jobb, veled maradok.
2. Akkor is ha fáj, ha már feladnám
Hűen kitartok, így naggyá válok.
3. Hogyha elbukom, futva az úton
Újra indulok, értékes vagyok.
4. Isten engem hív, válaszol a szív
Érte felkelek, az övé leszek.
5. Kell egy segítő, égi nevelő
Mária légy te Anyánk örökre.

Refr:

Bármilyen hűen valljuk, Istenünknek válaszoljuk
Ha megismerjük téged mondjuk
Schönstattként azt kiáltjuk:
Igeeeeeeeeeeeen! Yes Tak Oui Dúng Ja Si!



Kíváncsian vártuk az új kihívást, ugyanis idén mi, gimisek segítünk egy kicsit a tábor szervezésében. Sok izgalmas feladatot kaptunk, és azt hiszem mind élveztük, hogy volt egy kis felelősség rajtunk. Jó volt látni, hogy mindenki megtalálta a maga testhezálló feladatát. Rendkívül különleges élmény volt megtapasztalni, hogy egészen szórakoztató tud lenni például egy sportnapot megszervezni, vagy gondoskodni arról, hogy mindenki időben lefeküdjön, a körletek pontozása, vagy a haka-waka, amikor száz fiú

üvölti. Újra és újra rácsodálkoztunk, hogy két-három éve még a másik oldalról szemléltük ezeket a folyamatokat. Amikor a véceket kellett szállítgatni, vagy amikor éjszaka eláztunk a szabad ég alatt, ezek mind maradandó élményt jelentettek. Amikor pedig esetleg elfáradtunk, vagy már semmi kedvünk nem volt a második fémvázás budít átcipelni a táboron, akkor mindig ott voltak velünk a vezetőink, akiknek a lelkesedése még ezekben a nehéz pillanatokban sem hagyott alább. Türelmük, és lelkesedésük példaértékű volt. Ezt a példát mi is próbáltuk tolmácsolni a kisebbek felé. A táborvégi tábortűz az előadásokkal és az énekekkel sokunk számára örök emlék marad. A táborvégi szeretetszövetség-megújítás és a szentmisék mint minden évben, idén is óriási lelki felfrissülést jelentettek. A Szűzanya eszközeiként, elszántan, és tenni akarással a szívünkben búcsúzhattunk a tábortól, valamint régi és új barátainktól.

Terád mondunk igent

Különleges fiútábor volt nekem az idei. Nem csak azért, mert nincs minden évben nagy tábor, hanem azért is, mert ez volt az első évem, amikor vezetőként vettem részt. Persze egy ideje már magától értetődő volt, hogy szeretnék majd ilyen szerepet betölteni, de mégis kicsit váratlanul ért. Pedig én mondtam a srácok hívására igent, mégis furcsa volt a fekvőtámaszok kiosztó oldalán lenni, nem pedig ott ahova kiosztják őket... Az én, és főleg mások igent mondását tekinthetjük a tábor jelmondatának egyfajta előrejelzéséként; „Terád mondunk igent”.

Ez a mondat volt hivatott áthatni a tábor teljes egészét – és nagy sikert



aratott. Nem egyszer hallottam vis-
sza tábori szituációkban (hol komo-
lyan, hol ironikus módon) táboro-
zók szájából. Még amikor minden
komolyság nélkül is használták, ér-
ződött, hogy jelent ez nekik valamit.

A tábor lelki íve napokra volt bont-
va, hétfőtől péntekig minden nap
másfajta igent mondás volt a téma,
és a tábori dal szövege is ezt követte.
Szóba került az igent mondás egy-
másra, a kihívásokra, önmagunkra,
Isten útjára és gondviselésére, és a
Szűzanyára. Minden altábor külön,
a korosztálynak megfelelő módon
igyekezett átvenni a mottó szelle-
mét, és mint korábban említettem,
ez egészen sikeres volt. A tábor utol-
só napjain különösen érződött az
addig megemésztett lelki tartalom,
általánosan kevesebb volt az egyéb-
ként jellemző konfliktusokból, ha

pedig mégis hasonló történt, úgy vettem észre, mintha könny-
ebben simulnának el.

Számomra a tábor talán legkiemelkedőbb élménye a nagytúra
volt. A nekem, mint 18 évesnek könnyűnek ígérkező felsős túra
elején rögtön egy csúnya bokasérülést szenvedtem. Meg is for-
dult a fejemben a visszafordulás lehetősége, de miután a nap
mottója „Igent mondunk a kihívásokra” volt, ilyen körülmé-
nyek között visszafordulni nem csak szégyen, de értetlenség is
lett volna. Végigvonszoltam hát magam, a túrán, és nem hiába.
Jó élmény volt látni a srácok segítőkészségét, részt venni a köz-
ben kialakuló beszélgetésekben. Az út végén meg azt vettem
észre, hogy többen is mezítláb jönnek, és jöttek is ezelőtt. Így
járták végig tizenpár évesen azt a kb. 25 kilométert, amit én a
nyomorult bokámmal „küzdöttem” végig. Ők meg önszántuk-
ból ezt csinálták... Na ez már igent mondás!

A táborvezetés is új kihívások elé állított; sokat tanultam a tá-
bor alatt, növekedtem rengeteget. Pont, mint a korábbi tábo-
rokban. Ez a legzseniálisabb a fiútábor koncepciójában. Nincs
az a korosztály vagy az a fajta személy, aki ilyen környezetben
ne tudna valamit tanulni. Vagy hogy aktuálisan fogalmazzak,
mindig van mire igent mondania az egyszeri táborozónak...



Korszerű szentek – MTA-729

Húsvéthétfőn délelőtt jött a hír, hogy Ferenc pápa meghalt. Sütött a nap, a kertben időzött a család, készültünk a szentmisére. Beindítottuk a harangot és meghatódva gondoltunk órá, a nagyszívű szolgálóra. A képét kitettük a háziszentélyünkbe, hogy ne felejsük el imáinkban hordozni a lelkét.

.....

...odaadó szívvel
szolgálták az utánuk
jövő nemzedéket.

.....

Többször is hallottuk családnapos, schönstatti előadásokban az ő tanítását a korszerű, tornacipős szentekről, akik hétköznapi módon élnek közöttünk, neteznek, pizzáznak, urambocsá söröznek s közben ítélkezés nélkül, kedvesen odafordulnak a figyelemre, meghallgatásra, szeretetre áhító ember társaikhoz.

Számomra ilyen korszerű szentek és példaképek a schönstatti ifjúsági mozgalom fiai és lányai, akik idén is bevetették magukat és odaadó szívvel szolgálták az utánuk jövő nemzedéket.

Megható, hogy ezek a tizen-huszoneves fiatalok ennyi órát, napot, hetet, energiát, kreativitást szánnak arra, hogy másokért tegyenek. Hány óra megbeszélés, mennyi egyeztetés, szervezés, együttgondolkodás, raktárpakolás, kézműveskedés, sátorverés, utazás, adminisztráció, bevásárlás, fuvarozás, e-mail, telefonhívás és imádság van egy-egy tábor körül! Hányszor kell szívesseget kérni, váratlan helyzeteket megoldani, mélységesen elfáradni, csatlódní és mégis lelkesnek maradni! Lenyűgöző,

hogy ezek a fiatalok mennyi mindenről – fesztiválról, továbbalvásról, házibuliról, chilles napról – mondanak le azért, hogy a náluk pár évvel fiatalabb gyerekeket, szolgálva vezessék az ég felé! Nem a sok „mennyei pirospont” (idézet József atyától) a fő motivációjuk, ennél sokkal nemesebb hajtóerő dolgozik bennük: egyszerűen adni, másokért élni!

S milyen szép, hogy mindezt Mária oltalmának biztos tudatában teszik! Kedves kis megerősítés, hogy a fiútábori kisbusz rendszáma teljesen „véletlenül” MTA-729 volt. Számolni ér!



Schönstatt, Élő Korona Fesztivál

Régóta ki szerettem volna jutni Schönstattba, és most lehetőségem nyílt rá az Élő Korona Fesztivál keretében. Nem voltak konkrét elvárásaim, nem tudtam mire számítsak, csak boldog voltam, hogy kimehetek. Amit viszont ott láttam, teljesen lesokkolt, nem gondoltam volna, hogy Schönstatt ilyen hatalmas, város a városban. Elmondhatatlanul nagyszerű érzés megtapasztalni, hogy mennyi ember van a világon, mennyire különbözünk egymástól és Schönstatt mégis összeköt minket. Nem számít, hogy ausztrál, argentin vagy magyar vagy-e. Része vagy Schönstattnak, része akarsz lenni és ez épp elég. Amikor 700 lány együtt énekel és imádkozik már önmagában különleges. Jó érzéssel töltött el, hogy bárkire rámosolyogtam, mindig visszamosolygott rám. Itt valami egészen más volt a Szűzanya és Schönstatt ereje is, sokkal nagyobb, mélyrehatóbb, mint eddig bárhol. Hiába mondta mindenki saját nyelven a Mi Atyánkot valahogy a hangok összeolvadtak és egy nagy közös imádság lett belőle, ez az egység imádsága. Hálás vagyok, hogy részese lehetek egy olyan csodálatos közösségnek, mint a Schönstatt Mozgalom.

...valahogy a hangok
összeolvadtak
és egy nagy közös
imádság lett belőle.



Jubileum Rómában

Ifjúsági találkozó a Lánymozgalommal –
2025 – A remény zarándokai

Ajánlott dalok a cikk olvasása közben, amelyek megalapozták a hetünket:
Lord, I need you – Matt Maher
Yeshua – Jesus Image
Maria Vai – Colegio Mayor P. José Kentenich

Július 28. hétfő reggel

A belmontei schönstatt szentélyben ülök. A repülőnk éjszaka érkezett meg Julie nővérrrel Németországból. Ma este érkezik még több leányzó Magyarországról. Izgatottan készülődünk. Cor Ecclesiae szentélynél lesz az otthonunk a hétre. Woow!

Azta, Szűzanyám el se hiszem, hogy végre itt vagyok Rómában és lassan kezdődik a jubileumi ifjúsági találkozó :) és hogy ezt a találkozót egyszerre schönstatti fókusszal is megtapasztalhatjuk. Sőt, egyszerre duplázhatok Veled két utat is, egyet Schönstattban (Nemzetközi Lánymozgalmi Élő Korona Fesztivál) és egyet Rómában. Hálát adok és arra gondolok, mennyi minden is történt azóta, hogy jelentkeztem erre a hosszú zarándoklatra.

Többször szükséges volt kimondanom azt a bizonyos „igent”, hogy itt legyek.



- Jelentkezem. – igen.
- Lemondok más dolgokról. – igen.
- El is jövök. – igen.
- Maradok. – igen. – Talán ez volt életem eddigi legnehezebb „igen”-je. Édesanyámat és így az egész családomat érintő sürgős egészségügyi helyzet miatt volt kétséges, hogy Schönstattból el tudok-e menni Rómába, lelkileg képes vagyok-e elmenni, távol lenni még 1 hétig tőlük és a jelenben maradni Máriával, vagy otthon szükséges segítenem.
- Bízom benned és benned maradok. – igen. – kilépek a vízre Veled és elhiszem, hogy nem süllyedek el, mert amit nem értek és nem látok, Te azt is a kezvedben tartod.
- Bátran hirdetem, hogy mennyire csodálatos vagy Te Jézus és a háromszor csodálatos Égi Édesanyánk, Mária! – IGEN!
- Napsugár lenni a Szűzanyában! – IGEN! – mivel a Te ragyogásod nagyobb, mint a mi emberi gyengeségeink.

„Életünk olyan, mint egy színes szőnyeg tele kusza szálakkal, melynek hátoldala teszi majd felismerhetővé a csodálatos vezetéseket és összefüggéseket.”
J. Kentenich

Rengeteg kegyelemben, találkozásban volt részünk Rómában, viszont persze nehézségekből és kihívásokból is volt elég egy igazi zarándoklathoz illően. Azonban a végén szemlélve az egész utunkat a Szűzanya és Jóisten ezerszeresen átragyogta az ajándékaival.

Számomra a legmeghatározóbb emlék marad a keddi esti Schönstatt koncert és szentségimádás. Rengeteg nemzet schönstatti fiataljaival találkozni és együtt dicsőíteni az Urat, nagyon szép élmény marad. Valami egyedi, jubileumi sziporkázása volt Mária és a Szentlélek jelenlétének. Ezenkívül a virrasztás a Szentatyával és 1,5 millió fiatallal olyan békét és fel-szabadultságot adott a szívembe, amit nagyon régen vagy talán még életemben sosem tapasztaltam. Több, számomra nagyon fontos és aggasztó, hívással kapcsolatos kérdéssel érkeztem a találkozóra. A Jóisten ezzel a békével és a hét eseményeivel megmutatta, hogy ezek a kérdések nem is annyira életbevágóak, mint amennyire én annak gondoltam őket. Vagy hát igazából máshol szükséges ke-



resnem a fókusz és elhinnem azt, hogy Mater habebit curam! – Anyánk gondoskodik mindenről!

.....
...hiteles eszközeiddé,
a remény zarándokaivá
vóljunk!
.....

„A szeretet az én fő foglalkozásom.” J. Kentenich

Illetve örök élmény marad, hogy néhány magyar eredettel, kapcsolattal rendelkező római helyre is ellátogathattunk és egy kis történelmi betekintésben és szíves fogadtatásban lehetett részünk: Magyarok Nagyasszonya Kápolna a Szent Péter Bazilikában, Pápai Magyar Intézet és Akadémia, Szent István Ház.

„Az egész hét nagyon sűrű, de csodálatos volt és örök emlék. Többek között átmehettünk mind a négy Szent Kapun, találkozhattunk, beszélgethettünk több ezer fiatallal a világ minden tájáról, Assisiben Carlo Acutis sírjánál imádkoztunk és együtt virraszthattunk Leó pápával.” – Verus

„A legmeghatározóbb élményem a Collevallenza-i Szentélynél történt. Itt a lourdesi gyógyító vízhez hasonló források találhatók. Ez a testi-lelki megújulás és gyógyulás helye, ahol árad a kegyelem. Megtapasztaltam a Jóisten végtelen szeretetét és irgalmát. Megszabadított a régóta hordozott belső megkötözöttségeimtől, és megérezhettem azt a szabadságot, békét és tisztaságot, amit ajándékoz. Óriási hála van a szívemben.”
– Eliza

„A római utunk során egy napot Assisiben is eltöltöttünk, ahol rendkívüli élmény volt látni Carlo Acutis testét az üveggoporsóban.

A perugiai Szent Lőrinc székesegyházban pedig a Szűzanya jegygyűrűjét csodálhattuk meg, amit Szent József adott neki. Itt imádkoztunk hivatásunkért is.” – Dorci

Nagyon hálásak vagyunk a Szűzanyának a megszámlálhatatlan találkozásért, barátságért, mosolyért, kihívásért, megbocsátásért, gyógyulásért, kedvességért, meglepetésért, amiben a héten részünk lehetett. Teljes szívből köszönjük a Magyar, a Nemzetközi Schöns-tatt Mozgalomnak és Mindenkinek, aki támogatta imával vagy



bármilyen formában a közös utunkat. Nem utolsó sorban pedig nagyon köszönjük Julie nővér, hogy megszületett a szívedben a zarándoklat megszervezésének ötlete! Minden beletett idődet köszönjük, és hogy magaddal vittél minket ezen az úton!

Drága Szűzanyám!

Volt egyszer egy Jubileum 2025-ben.... Köszönöm, hogy ennek részesei lehettünk, magunkkal hordozva a Lánymozgalmat, Schönstatt Ifjúságot, az egész Magyar Schönstatt Mozgalmat is. Kérlek add, hogy amit elkezdtél építeni bennünk Rómában, az itthon a mindennapokban is tovább épüljön bennünk, hogy még inkább valódi, hiteles eszközeiddé, a remény zarándokai-vá váljunk!



HIRDETÉS

Szeretettel várunk ifjúsági programokra:

- ☀ Felső lányhétvége Óbudaváron, október 24–26.
- ☀ Alsó lányhétvége Óbudaváron, november 21–23.
- ☀ Ifjúsági Találkozó Óbudaváron, szeptember 19–21.
(végzősöknek + egyetemistáknak)
- ☀ MSKF Élesztő Keszthelyen október 27. – november 1.
- ☀ Középiskolás Ifjúsági Találkozó Óbudaváron, december 12–14.

Impresszum

A téli Oázis címe: **Szívtől szívig**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **november 1.**

OÁZIS 2025. ősz, XXXV. évf. 3. (109.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Család) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oasis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Bandár Márton, Csermák Péter, Czigányik Lídia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Csejtej-Varga Júlia, Dietzel Dorottya, Fellhofer Herbert és Hilde, Gasparics Angelika, Geiger AndrisReni, Göncz Veronika, Gyenese Balázs és Csilla, Hunyák Zsófi, Koncz Nóri, Kovács Andris, Kozma Jutka, Nagy Ricsi és Magdi, Oszvald Feri, Oszvári Imri, Raj-Czefernek Léna, Rajna Keve és Móni, Szabó Bálint és Anna, Szép Júlia, Szigeti Anna, Szkladányi Endre és Andi, Szmola Eliza, Szmola Ricsi és Eszter, Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Gábor és Ivánffy Judit, Tóth Mihály, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Vizerné Nátz Edina és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com, freepik és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Radnai István és Márti
- Képválogatás, borítószerkesztés: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Oszvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oasis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)



„A ház megtelt a balzsam illatával”

(Jn 12,3)

zenei áhítat Ozsvári Csaba

ötvösművész alkotásaival



Az egyházközség kórusának reneszánsz egyházzenei válogatása és Nagy Ákos barokk orgonamuzsikája csendül fel Ozsvári Csaba alkotásairól készült fotókkal és a hitvalló művész egy-egy gondolatával.

2025. szeptember 21-én 17 óra

zugligeti Szent Család templom

„Az lényeges, hogy az ember mindig személyesen találkozik az Istennel. Az Egyházon belül, az Egyház útmutatásai szerint, az Egyház segítségével, de mindig személyesen.”

Körmeneti kereszt hátoldala 1999.

*Ozsvári Csaba
(1963-2009)*

Ozsvári Csaba

Részlet „A Te arcodat keresem, Uram” című füzetből

A következő szám: Szívtől szívig

